dolmuş

BÜTÇE GÖSTERİSİ

6 MENDERES KARŞI KARŞIYA

ONLAR GİBİ
Çetin Altan

İstanbul Egzistansiyalistleri arasında

BÜYÜKLER İÇİN MASALLAR
Bu sayıda başladığımız yeni resimli Romanımız
Hazırlayanlar : SUAT YALAZ ve ALPLÂÇİN

SÜLÜN OSMAN NASIL KAÇTI
Dehşetli bir zabıta olayı

BAHÇEDEKİ BOYNUZLU AT
Meşhur yazar ve karikatürist James Thurber'in bir hikâyesi

SİYASET RÜZGÂRI

KUPON KIZ
HİKÂYE
ALPLÂÇİN

HALLEŞME
SELÇU KKASKAN

FIKRALAR, KARİKATÜRLER, ROMANLAR

BÜYÜK SÖZLERDEN KÜÇÜK İLHAMLAR
«DEMOKRAT PARTİ ASLANLAR GİBİ DİMDİK AYAKTADIR»

A. Menderes

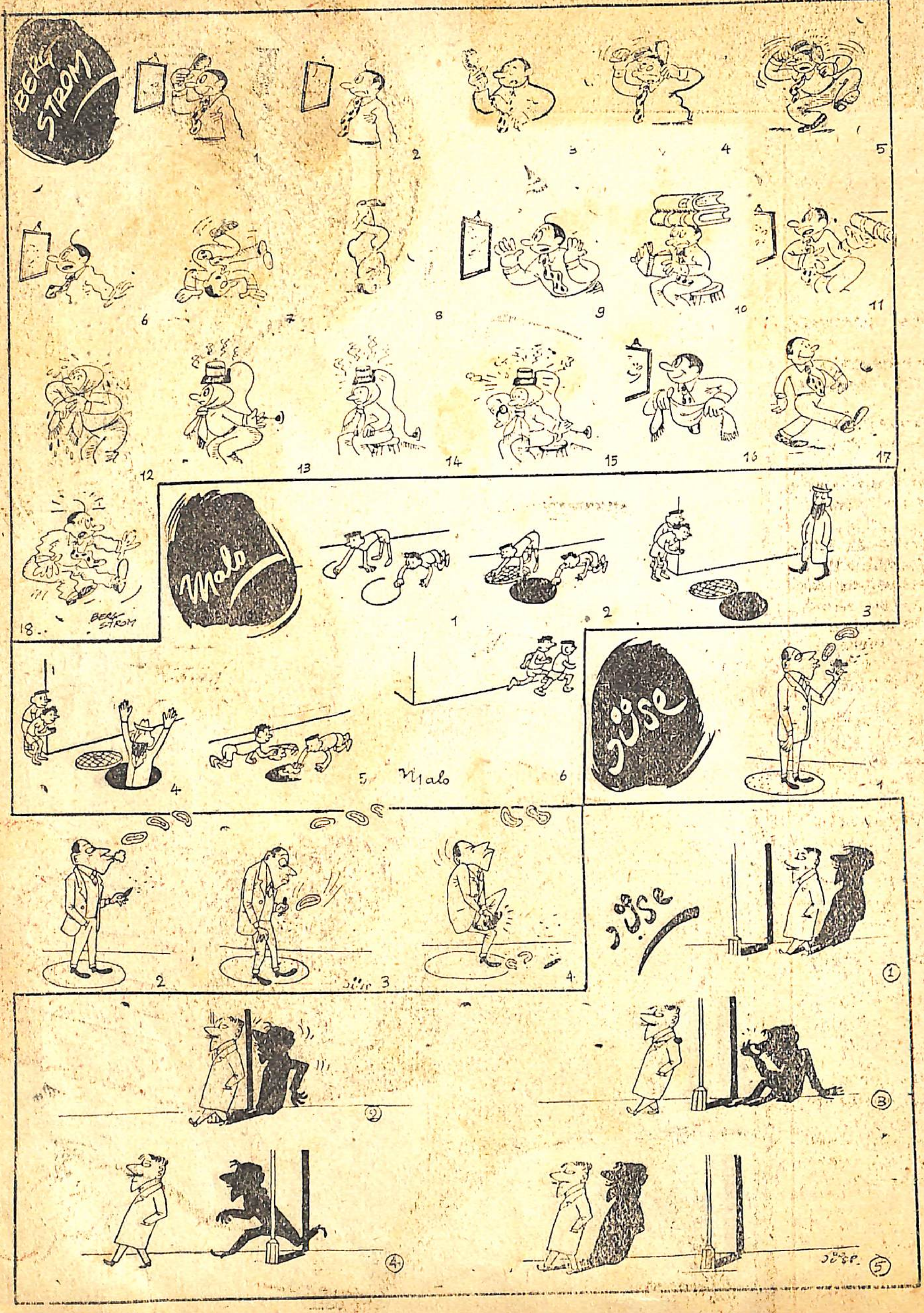
BERG STROM
Malo
Jöse

dolmuş SİYASİ MİZAH MECMUASI Umumi Neşriyat Md. İlhan Selçuk

İMTİYAZ SAHİBİ : OSMAN A. KERMEN ÇİZGİ NEŞRİYAT MATBAACILIK VE TİCARET EVİ

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SENE: 1 — CİLT: 1 — SAYI: 6 — 9 ŞUBAT 1956 — SAYISI 60 KURUŞ

Altı Menderes Karşı Karşıya

Birinci Menderes: C. H. P. iktidarının Milletvekili (Adnan Bey).

İkinci Menderes: C. H. iktidarında, D. P. millet vekili (Adnan Menderes).

Üçüncü Menderes: D. P. Başbakanı (Menderes I).

Dördüncü Menderes : İkinci D. P. Kabine Başkanı (Menderes II).

Beşinci Menderes: Üçüncü D. P. Başbakanı (Adnân-ı Sâlis).

Altıncı Menderes: Dördüncü D. P. Başbakanı (Dördüncü Adnan).

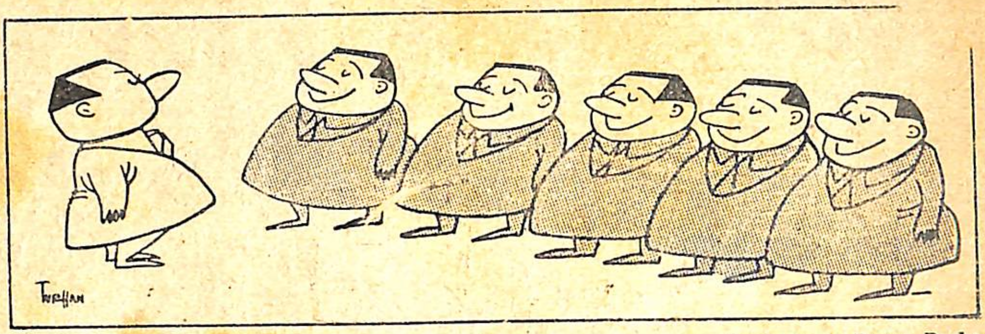

Altı tane Menderes bir salonda buluşurlar.

6. Menderes — Merhaba arkadaşlar!

Hep birden — Sağol!

5. Menderes — Nasılsınız?

Hep birden — Sağol!

6. Menderes — İleri bak! Rahat!

(Altıncı Menderes, öteki Mendereslerin ellerini sıkar. Birinci Menderes dargındır, elini uzatmaz. Üçüncü Menderes elini sıkar. Dördüncü Menderes elini öper. Beşinci Menderes eğilerek el öper.)

6. Menderes — Arkadaşlar!...

1. Menderes — Artık yeter!

3. Menderes — Yetmez!

4. Menderes — Acelen ne?

5. Menderes — Patlamadın ya!... Bekle!...

«Yeter, yetmez» sesleri yükselir.

6. Menderes — Arkadaşlar!

5. Menderes — Buyur başkanım!

4. Menderes — Yaşasın! Yaşaaa!...

«Hararetli alkış sesleri»

1. Menderes — Demok...

5. Menderes — Sus!...

4. Menderes — İn aşağı!...

6. Menderes — Arkadaşlar!

1. Menderes — Hürr...

5. Menderes — Burda hür mür yok. İn aşağı!...

1. Menderes — Hak... Hukuk dev...

5. Menderes — Sözünü geri al, Geri al!...

6. Menderes — Arkadaşlar! Muhterem arkadaşlar! Pek muhterem, çok sayın arkadaşlar!

«Şiddetli alkışlar.»

6. Menderes — Siz hepiniz aslansınız. Aslanlarım!...

5. Menderes — Elbette aslanız. Aslan sütü içmişiz.

6. Menderes — Aslanlar! Siz eğer isterseniz Marlyn Monroe'yu getirirsiniz.

4. Menderes — Lolobrigidayı getirelim.

3. Menderes — Rita! Rita! Rita'yı isteriz.

5. Menderes — Döviz yok beyler!

1. Menderes — Artık yeter!

6. Menderes — Arkadaşlar! Aramıza girmiş bozguncular var. Bizi içimizden yıkmak istiyorlar.

3. Menderes — Keselim!

6. Menderes — Hayır, daha fena bir şey yapalım, ihraç edelim.

«Edelim, edelim, edelim!» sesleri.

6. Menderes — Karar sizindir arkadaşlar. Mâdem ki demokrasi var, siz ne derseniz o olur. İhraç edelim mi?

5. Menderes — Bozgunculara ölüm!

4. Menderes — Asalım!

«Edelim!» sesleri.

6. Menderes — Öyleyse, karar alın!

5. Menderes — Başüstüne!

4. Menderes — Aldık gitti.

3. Menderes (1. Menderese) — Çık dışarı!.. Çık, seni ihraç ettik...

⁂

(Birinci Menderes ihraç edilmiştir. Yalnız beş Menderes kalmıştır.

6. Menderes — Arkadaşlar!

5. Menderes — Başüstüne!

4. Menderes — Buyur Başkanım!

2. Menderes — Müsaade ederseniz, memleketin iktisadî...

5. Menderes — Sus!. Suss!.. İn aşağı!

4. Menderes — Yatırımlar...

1. Menderes — Yollar...

3. Menderes — Kaldırımlar!.

5. Menderes — Oturumlar...

2. Menderes — Evet ama para durumumuz...

5. Menderes — Basıyoruz. Matbaa açtık...

4. Menderes — Dolar... Yardım...

3. Menderes — Amerika...

6. Menderes — Arkadaşlar!

«Şiddetli alkışlar»

6. Menderes — Arkadaşlar ! Oyunuza baş vuruyorum, bu bozguncuya ne yapalım?

5. Menderes — Siz ne emrederseniz, öyle yapalım .

4. Menderes — İhraç...

5. Menderes — Tard...

6. Menderes (3. Menderese) - Siz neden susuyorsunuz?

3. Menderes — Bendeniz çekimserim.

5. Menderes — Hımm!...

4. Menderes — Çekimser ha!.

6. Menderes — Bana iyi bakın! fırsat vermem size. Avucunuzu yalayın!...

«Şiddetli alkışlar, bıravo sesleri»

6. Menderes — Karar sizindir. Hemen çoğunlukla alın kararınızı!

5. Menderes — Başüstüne!

4. Menderes — Aldık Başkanım.

6. Menderes (2. Menderese) - Çık dışarı!...

«Çık! Çık!. sesleri»

⁂

İkinci Menderes ihraç edilmiştir. Yalnız dört Menderes kalmıştır.)

6. Menderes — Arkadaşlar!

5. Menderes — Yaşaaa!...

4. Menderes — Bravoo! Şa şa, şa!...

3. Menderes — Anti demok.

5. Menderes — Sus!... Bozguncu!...

4. Menderes — Müfteri!.
3. Menderes — Anayasa...
«Sıra kapakları ve ayak gürültüleri)
3. Menderes — Üniversite muht...
6. Menderes — Arkadaşlar! Bizim yaptığımız işleri, gidişimizi beğenmiyen bu arkadaş, aldığımız kararların altına imzasını koymadı mı? Peki, şimdi ne istiyor bizden?
3. Menderes — Fakat, hâkim temina...
5. Menderes — Hâlâ söyleniyor...
4. Menderes — Sus! Sözünü geri al!
6. Menderes — Ben karışmıyorum, ne yapalım bu bozguncuya?
5. Menderes — Kırk katır mı, kırk satır mı?
4. Menderes — Emredin, yapalım!
6. Menderes — Hazırol!... Alın kararınızı arkadaşlar! Çabuk alın!
5. Menderes — Aldık gitti başkanım.
6. Menderes — Rahat!
4. Menderes (3. Menderese) — Çık dışarı!
6. Menderes — Elinizi vicdanınıza koyun arkadaşlar! Bana diktatör diyorlar. Doğru söyleyin, ben diktatör müyüm?
5. Menderes — Kim demiş onu?
4. Menderes — Söyleyin, kim demişse ihraç edelim...

⁂

(3. Menderes ihraç edilmiştir. Yalnız üç Menderes kalmıştır.)

6. Menderes — Arkadaşlar!.
5. Menderes — Yaşa! Varol!.
4. Menderes — Etmeseniz de Bravo!...
4. Menderes — Eğer müsaade ederseniz...
5. Menderes — Etmiyoruz. söyliyeceğim. Bu iktisadi politika...
5. Menderes — Sus!. İn aşağı!...

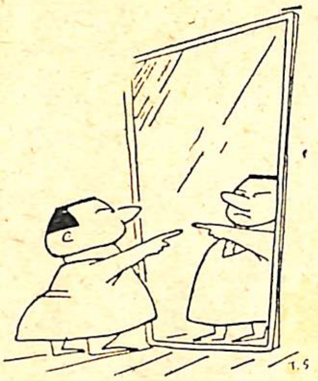

4. Menderes — Hayat pahalılığı...
5. Menderes — Bozguncu!... Kışkırtıcı!...
4. Menderes — Sui istimal - ler... Çürük lâstik...... nal mıhı... Hesap istiyoruz...
6. Menderes — Pekâlâ... Hesap vereyim. Siz bizim vilâyete liman yaptır dediniz, yaptırdım. Bizim Kazaya Üniversite yaptır dediniz, yaptırdım. Bizim nahiyeye baraj yaptır dediniz, yaptırdım. Bizim köye fabrika yaptır dediniz, yaptırdım. Kabahat benim mi? Hepsini siz istediniz. Şimdi de para bitti.
4. Menderes — Plân... program... proje... falan filân
6. Menderes — Bünyemizi temizlememiz lâzım. Aramızda böylelerine yer vermiyelim.
5. Menderes — Vermiyelim.
6. Menderes — Karar sizindir. Söyleyin, ne yapalım?
5. Menderes — Temizliyelim.
6. Menderes — Evet, temizliyelim. Vilâyetini kaza, kazasını nahiye nahiyesini köy yapalım.
5. Menderes — Kendisini de küçültelim, küçültelim, toz edelim, duman yapalım.

⁂

(4. Menderes de köy hâlinde küçültülmüştür. Yalnız iki Menderes kalmıştır.)

6. Menderes — Arkadaşlar!.
5. Menderes — Artık konuşmanın, hakikatleri söylemenin zamanı geldi.
6. Menderes — Yaaa? Demek sen de ha?
5. Menderes — Nerde vaitlerin?... Nerde Partimizin programı?
6. Menderes — Arkadaş!... Bütün bunların mesulü... evet, mesulü sensin!
5. Menderes — Ben mi? Neden?
6. Menderes — Arkadaş! Sen mesulsün! Hesap vereceksin! Seni istifaya dâvet ediyorum.
5. Menderes — Ben istifa etmem!
6. Menderes — Edeceksin! Mesulsün!
5. Menderes — Kıyma bana!
(Gökten, tavandan, döşeme ve duvarlardan: istifa! istifa! sesleri.)
5. Menderes — İl Başkanlığından istifa ediyorum.
6. Menderes — Olmaz, hepsinden istifa et!
5. Menderes — Peki, İdare Heyetinden istifa ediyorum.
6. Menderes — Olmaz! Hepsinden...
5. Menderes — Elbiselerimden, şapkamdan, kunduralarımdan istifa ettim.

⁂

(6. Menderes yalnız başına. Karşısında ayna vardır.)

6. Menderes — Arkadaşlar!
Aynadaki hayâli — Arkadaşlar!
6. Menderes (aynadaki hayâline) — Ben seni ihraç ederim!
Hayâl — Ben seni ihraç ederim!
6. Menderes — Ben seni küçültür, köy yaparım.
Hayâl — Ben seni küçültür köy yaparım!
6. Menderes — İstifa et!
Hayâl — İstifa et!
6. Menderes — Çık dışarı!
Hayâl — Çık dışarı!
6. Menderes — Çık şarı!
Hâyal — Çık şarı!...
6. Menderes — Çı şşşı!...
Hayâl — Çı şşşı!...
(6. Menderes de çıkmıştır. Salonda yalnız param-parça olmuş ayna kalır!)

UZUN BOYLU — BUNLAR BİZİM KASABANIN SAKİNLERİ!.

KAYIP ARANIYOR

Yukarıda fotoğrafı görülen Kandıralı Erim oğlu Şalcı Nihat takriben altı ay kadar evvel gazetesinden ayrılmış,, bir daha da dönmemiştir. Bilenlerin, görenlerin demokrasi namına Nihat Erim'e haber vermeleri rica olunur.

SİYASET RÜZGÂRI

Bütçe konuşmaları — Hükûmetin aya gitmek hususundaki fikri — Uçan daireler — Cehennemin dibi — Cemal Kıpçak — Balık'ın önderliği

Bütçe Komisyonundaki konuşmalar devam ediyor. Bu konuşmalar zaman zaman pek eğlenceli, pek mizahî bir havaya bürünür. Meselâ geçen yılkilerini hatırlarız. Kendi memleketinin meselelerini, Türkiye'nin meselelerini, hattâ yeryüzünün meselelerini halledip feza meseleleriyle uğraşmaya başlamış olan pek ileri bir milletvekili, Basın Yayın ve Turizm bütçesi görüşülürken o tarihteki Devlet Bakanına:

— Aya gitmek hususunda hükûmet ne düşünüyor, kendisinin uçan daireler hakkındaki kanaati nedir, diye sormuştu.

Verilen cevapta, hükûmetin hiçbir yere gitmek hususunda hiçbir şey düşünmediği kesin şekilde belirtilmişti.

Ancak o günden bugüne, bilhassa başta o Devlet Bakanı olmak üzere bazı Bakanlarla uçan daireler arasında garip bir benzerlik olduğu anlaşıldı...

Şöyle ki, bu sefer, koltukları otomobilleriyle daireler yerinde kaldı, onlar uçup gittiler...

⁂

Bu yıl da yukardakine benzeyen orijinal suallerle mütalâalar ileri sürülüyor gene. Ancak bunların çoğu kozmoğrafik olmaktan ziyade nedense uhrevî... Meselâ sık sık «bazı kimselerin cehennemin dibine gitmesi» hususunda temennilerde bulunuluyor.

Eski filozoflarımızdan Konya milletvekili Hamdi Ragıp Atademir ile eski Millet Partililerimizden Kırşehir milletvekili Osman Alişiroğlu da karşılıklı sarfettikleri böyle samimî temennileri nedense birdenbire garip bir iddia haline soktular. Birbirlerine şuraya yazamayacağımız küfürler savurdular.

Oysa ki konuştukları konu, böyle ağır küfürlerle pek de ilgili değildi. Hükûmeti tutan profesörlere dairdi...

Şiroğlu Hamdi Ragıp'a:

— Senin gibi profesör eskileri Bakan olmak için hükûmete dalkavukluk eder, diyordu.

Eski filozof ise kendisinin değil, bütün profesörlerin icabında uşak olabileceğini ileri sürüyor:

— Ama onlar, diyordu, iktidara değil de muhalefete uşaklık ediyor..

Profesörlere ait cehennemli, uşaklı ve küfürlü ilmî münakaşa el peşrevine dönerken neyse önlendi.

Her zaman müsademei efkârdan barikai hakikat çıkmaz, bazan da kavga çıkar işte...

⁂

Ankara'daki siyasî olayların başında D. P. den kovulmak üzere olan milletvekilleri meselesi geliyor. Bunlardan biri, Cemal Kıpçak... Yüksek maden mühendislerinden. Hüseyin Balıkla hem seçim bölgesi müşterek, hem de dostluğu bir hayli pek olduğu için onun partiden çıkarılmasına gönlü razı gelmemiş...

— Ben Balık'ın yolundan ayrılmam, diyor...

Şimdiye kadar kargaların önderliğinden usanmış olacak, bakalım biraz da su mahlûkatını denesin...

Gene öğrendiğimize göre aynı Cemal Kıpçak, Mahmut Makal'ın Bizim Köyüne mümasil bir kitap hazırlıyormuş. Mahmut nasıl gerçek köyü anlattıysa o da milletvekilliği ile siyasî hayatın içyüzünü bütün çıplaklığı ve samimiyeti ile yazacakmış. Mahmut, Bizim Köyü yazdıktan sonra doğruyu söylediği için dokuz köyden kovulmuştu.. Korkarız ki Kıpçak'ı da aynı âkıbet bekliyor. Üstelik, onun mensup olduğu köyün ağası, dokuz değil, kırk bin köyün beyidir... Maazalahü taalâ, sâde köyden değil, aklına eserse memleketten bile kovar insanı...

⁂

Ankara'da sâde siyaset dedikodusu mu var sanıyorsunuz; ne dedikodular, ne dedikodular var Ankara'da...

Meselâ Koraltan'a sık sık hususî musiki ziyafetleri çeken eski Radyo Müdürü Münir Müeyyet gene radyonun başına gelmeyi istiyormuş:

— Koraltan beni getirse bak neler yapacağım, diyormuş.

Münir Müeyyet iyidir, hoştur. Bilir işini.. Geçen seçimlerde de her iki partiden el altından adaylığını koymaya kalkmıştı. Allahtan iş farkedildi. Yoksa Partiler, üstadın şahsında birleşivereceklerdi.

Münir Müeyyed'in meyhanelerde meşhur olmuş bir de şiiri vardır:

Bir kadeh rakı, getiriyor
aklıma bir kadını,
İki kadeh rakı, on kadını,
Ve kaybedince sayılarını,
İstiyorum her kadını, her
kadını...

Şimdi anlaşılan kafayı çekince kadın madın değil gene radyo müdürlüğünü istiyor. Halbuki onun radyo müdürü olması için kendisinin değil, âmirlerinin kafayı çekmiş olması lâzım..

⁂

Son olarak bir de yeni tasnif çıktı Ankara'da:

— Muhalif muvafık yoktur. Namuslu namussuz vardır, diyorlar...

Namussuzların kimler olduğunu tahmin ediyoruz. Yalan söyleyenler, milleti kandıranlar. Ya namuslular... Onların kim? ler olduğunu tahmin, bak işte biraz zor bu!

ÜNİVERSİTE PROFESÖRLERİNİN HALİ

YAZISIZ

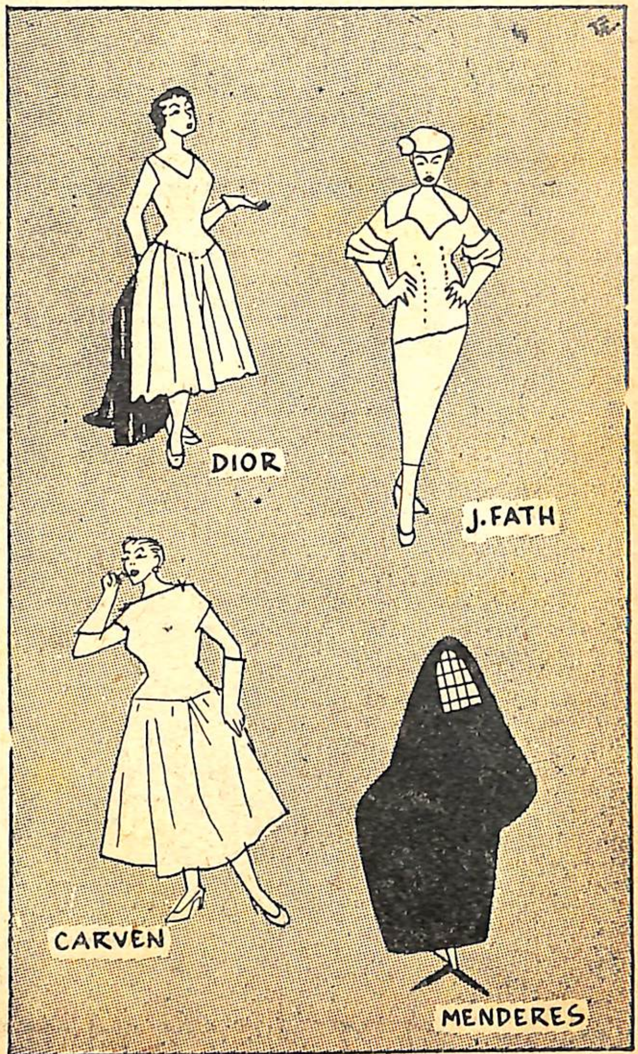

MODA YARATICILARINDAN ÖRNEKLER

JİLETÇİ RUHSARDAN ŞEVKET'E

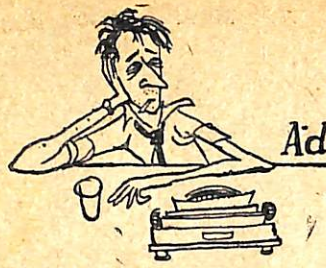

Adnan Veli'den Mektuplar

Erkeklerin sultânı, elmaspârem Şevketçiğim benim,

Sen beni bırakalı üç gün olduğu halde, bu üç günlük hasret, benim aklımı fikrimi bir baştan bir başa çok dilhûn etmiştir. Şevketçiğim, senden ayrıldıktan sonra, sana dayanamayacağımı yüzde yüz anlamış bir durumdaydım. O, son gece bana yaptığın racona, her ne kadar kulak asmaz gibi görünmüş isem de, sonradan adam akıllı koymuş bulunmaktadır. Şevket! Allahına, Peygamberine, kıblene, kitabına, beni çok iyi dinle şimdi. Ben o senin bildiğin, tutunca kopan ibrişim karılardan değilim. Ve bir insanı sevince de çok esaslı fedakârlıklarla ve aşkın en birinci hissiyatiyle de mücehhez olarak sevdiğimi, Dördüncü Asliye Ceza Hâkimine sorabilirsin. Çünkü Çomar Niyazi'yi jiletlediğim vakit, o hâkimin karşısına çıkmış ve hâkim de benim aşkımın sesini iyice dinleyip çok fazla takdir ettiği için beraat vermişti. O vakit cesaretimi, mübaşirler bile şayanı hayret ederek, elimi sıkıp tebrik etmişlerdi.

Şevket, erkeklerin erkeği Şevket!...

Seni seven bu kalb, dışardan kazandığım bütün parayı sana verdiğim halde, «gene de az veriyorsun» diyerek vicdanımda her daim derin bir isyan nidası dalgalanmaktadır. Ben ki canımı senden esirgersem ve senin nezdinde sâdık bir sevgili ve hiçbir masariften kaçınmayan mert bir eş olup da, senin çamaşırına ve çorabına varıncaya kadar yıkamazsam, mübarek Allah da, benim canımı Penisilin iğnesinin altında alsın.

Ben senden başkasına yanaşıyor muyum? Allahına doğru söyle, yanaşıyor muyum? Bak, daha dün akşam, Kalyoncu Kulluğunda senin adamın Yuvarlak Şükrü yanıma gelip de «Şu hırt Şevketten vazgeç» dedi. Ben de ona, «Şevket duyarsa seni yer» dedim. «Şevket benim nasırımı bile yiyemez» dedi. «Ne istiyorsun ulan?» dedim. «Beni bir Cennetlik et, abla» dedi. Bu lâfın üzerine çantadan, az müstamel bir jilet çıkarıp da, herif parmağımın arasında jileti görünce, aynı, Orhan Eyüboğlu'nu görmüş ehliyetsiz şoför gibi titremeye başladı. «Ulan!» dedim. «Sen haraç almaya alıştınsa git de Nimetin evinden al» dedim. «Orası karakoldan habersiz çalışır» dedim. Namussuz, hem korkar, hem gitmez. Sonra, Motör Hüsnü yanımıza geldi de, çekti iti götürdü. Anla bak, ben sana böyle sâdık karıyım. Ama sen Nebahatin kuyruğunda fesliyen koklamaya kırk yıldır hasretmişsin, hergele!...

Sen o Nebahatin dediği kuru lâflara kulak asma Şevketciğim Duyduğuma nazaran o karının eniştesi ocak başkanıymış da, karı da seni partiye yazdırıp mebus yaparım diye kandırmış. Sen onları geç bir kalem arkadaş. İki çift küfürle, iki de yumruk sallamakla bir adam mebus olsaydı, Karabaş mahallesindeki Yezit Necmettin, kaydı hayatla Meclisten çıkmazdı. Sana öyle karılardan bir fayda gelmez. Anca benim gibilerden gelir.

Sen gittikten sonra içerime çok sıkı bir acı düştü. «Ne diye şu oğlanı, bir kıskançlık yüzünden hırpaladım» diye efkâr bastı. Şimdi çok pişmanım. Şevketçiğim, sen gene bana dön. Seni unutamıyorum. Dün gece yatağıma yattıktan sonra fevkalâde ağladım. Yastıklarım da fevkalâde ıslandı. Gaz ocağında kurutup tekrar yattım. Günah bir aşkın bütün titremeleri vücuduma hâkim oldu. Sonra senin kolların kendime dolanmış gibi geldi bana... O zaman o kadar ağladım ki, bigayri hakkın bu mânevî işkenceyi bana reva görmen, en lüks vicdanların bile kabul edemeyeceği vahim bir cinayet mertebesindedir. Cinayet deyince aklıma geldi, Topal Süreyyaya ağır cezada 12 sene vermişler, duydun mu? Gelelim benim aşkıma.. Aşkım çok derin ve bünyemi sarsarak beni kilodan düşürmektedir. Seni tanıdığım vakit 75 iken, dün Kınacıyan eczanesinde tartılıp 62 olduğumu vicdan âzabı içinde bildiririm. Ve bu 13 kiloyu, doğrudan doğruya derin aşk sebebiyle kaybetmiş bir durumdayım. Artık barışalım. Seni yarın akşama mutlaka bekliyorum. Nezihe'den 55 er liraya iki tane naylon kombinezon aldım. Ona da Gümrük Müfettişi Necati bey, Beyrut'tan getirmiş. Yarın akşam onları tenime giyerek seni bekleyeceğim. Bıyıklarının dibinden hasretle öperim, sevgili Şevketim benim...

Sana ibadet eden sevgilin
Jiletçi Ruhsar

NETİCE-İ KELÂM

Adamın biri zamparalık etmeye heveslenirmiş ama, yolunu bir türlü bulamazmış. Arkadaşları:

— Bir kadın tanıyınca ona ilk önce biraz kur yaparsın, demişler.

— Nasıl kur yâni? demiş.

— Canım, meselâ sinemayı sever misiniz, tiyatroya gider misiniz, ne güzel gözleriniz var, falan gibi...

Adam:

— Peki, demiş.

— Bir gün trenle giderken kompartmana bir hanım girip oturmuş. Zampara stajyeri, arkadaşlarının tavsiyesini hatırlamış... Ve durmuş durmuş sormuş:

— Sinemayı sever misiniz?

Kadın:

— Çok, demiş...

Adam susmuş, biraz sonra gene sormuş:

— Tiyatroyu?

— Tiyatroyu da çok severim..

Gene bir sükût... Arkasından bir cümle:

— Ne güzel gözleriniz var..

— Mersi...

Herifin canı sıkılmış:

— Hanım, demiş, bu kadar kur yeter, haydi gel yanıma da seveyim seni artık.

Hürriyet dediler, insan hakları dediler, vatandaş hukuku dediler, sonra canları sıkıldı.

— Eeee, bu kadar kur yeter, dediler.

Ve adamın hanıma yaptığı teklife geçiverdiler.

İHTİYAÇ

Annesi küçük oğlunu bir ruhiyatçıya götürmüştü. Doktora çocuğun hastalığını anlattı:

— Kendisini bir tavuk zannediyor, dedi.

Doktor, bu tip vâkalara çok sık rastlandığını ve tedavisinin mümkün olduğunu söyleyip, hastalığın ne zamandan beri süre geldiğini sordu:

— İki seneden beri efendim.

— İki sene mi? Fakat niçin daha evvel getirip göstermediniz?

Anne, büyük bir açık yüreklilikle:

— Şey, dedi. Hakikaten yumurtaya ihtiyacımız oluyordu da...

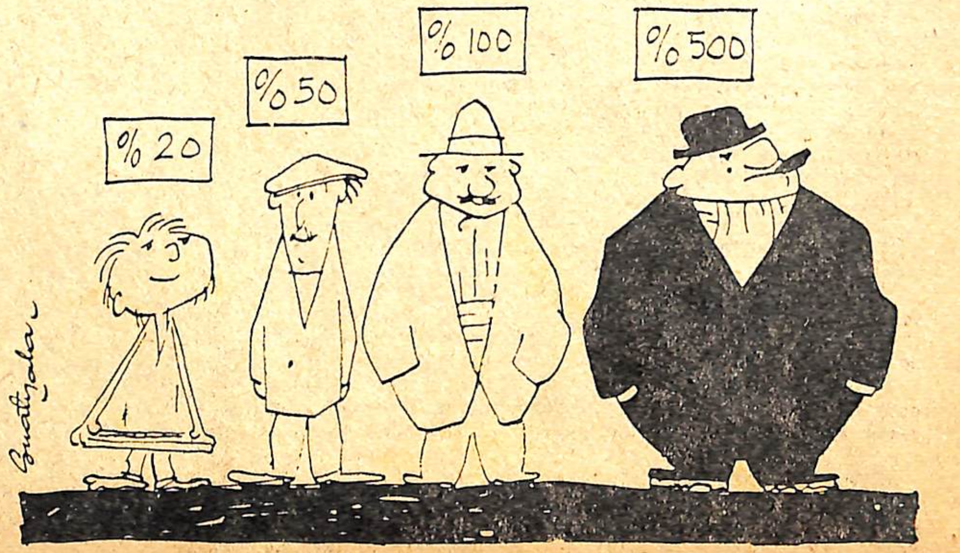

KÂR HADLERİ...

Hırsızlama

SELÇUK KASKAN

Bu erkek milleti ne megaloman egoist oluyor yarabbi! Bir hanımla ahbablık mı peydah etti? Muhakkak kendisi o hanımın tanıdığı(tabiî kibarca söylüyorum) ilk erkek olacak. Hele evlilikde;Uuuh! Maazallah! Kendisi arkasında, bir hayli sabıkası kabarık bir dosva bırakmasına rağmen, evlendiği hanım, süt kuzuları gibi saf ve mâsum olacak; er kişi yüzü görmemiş, harama kuyruk sallamamış olacak.

Eh Havvâ kızlarının hemücüğü de melâike değil ya. Melâike ise dahi; peki, behey hane harap, sen o sâbıka defterini, Merih seyyâresinden gelenlerle mi doldurdun? Bunlar, geçenlerde frenk mecmualarından birinde gördüğüm bir karikatürden hatırıma geldi. Bakın, karikatür şöyle: bir gelin güvey, gerdeğe girecekler.. Güveyin suratında. şüpheyle karışık bir nüvaziş izleri var. Belliki karısı olacak tâzeye bir sual îrad etmiş. Gelin de bir lâhavle ifâdesi:

— Evet sevgilim evet, diyor sen tanıdığım ilk erkeksin. Ve ilâve ediyor: İllâlah bu erkeklerden! Her defasında ayni teminatı vermekten usandım billâhi...

YAZISIZ

★

Galiba şimdi ferahladı ya, bundan bir iki hafta evvelsine kadar, dehşetli bir ham film buhranı, yerli filmcileri kasıp kavuruyordu. İşte o buhranlı günlerin birinde, ilerde sık sık bu sütunlarda sizi kendilerine rast getirecek olduğum namlı repisörlerimizden Şâkir Sırmalı ile Lûtfi Akad, Beyoğlu çiçek pazarında bir fıçının başına oturmuş dertleşiyorlar. Şâkir, her zamanki o, biraz muammalı haliyle:

— Aah Lûtfü, diyor, Biliyormusun, kendime bir fil alabilecek kadar param olsa, ne sevineceğim.

Lûtfi irkiliyor. Evet vakıa Şâkir'in tahta mıktarı hakkında bir fikre sâhipder ama, gene de şaşalıyor ve:

— Ne fili yahu diyor. File mi ihtiyacın var? Şâkir yumruğunu masaya yapıştırıyor:

— Hayır azizim, diye gürlüyor, paraya ihtiyacım var paraya.

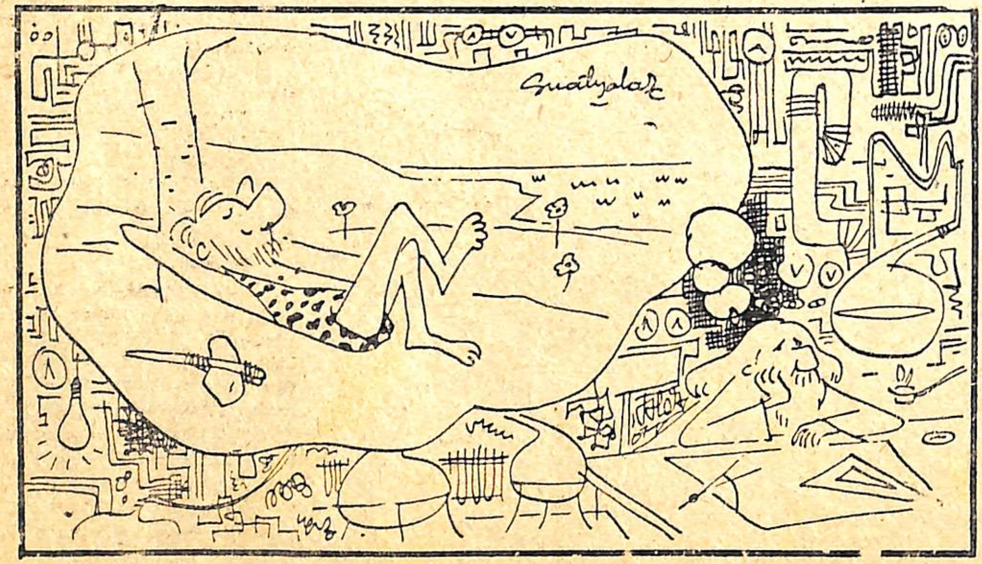

GEÇMİŞ ZAMAN OLUR Kİ...

HER ŞEYİ BİLEN

Genç baba hareketli ve yorucu geçen bir iş gününün akşamında yorgun argın eve gelmişti. Zaten sinirleri gergin olduğu için aslında pek gürültü yapmamalarına rağmen çocukların kendi aralarında gülüp oynamaları ona tahammülfersa geldi. Çocukları azarlıyarak, yatak odalarına gönderdi.

Ertesi sabah uyandığında yatak odasının kapısı altında bir mektup buldu. Kâğıtda şunlar yazılıydı:

«Çocuklarınızın size karşı iyi davranmasını istiyorsanız, onlara karşı iyi davranın.

Herşeyi gören ve bilen Tanrı.»

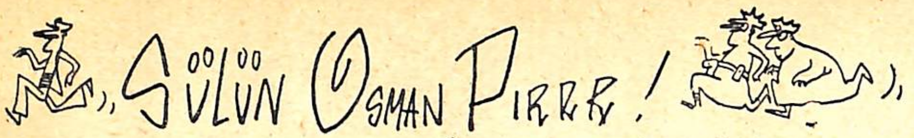

SÜLÜN OSMAN PIRR!

Üç sene arandıktan sonra tutulan sabıkalı dolandırıcı Sülün Osman kaçtı.

Sülün Osman karakolda. Komiser, muavin ve dört polisin altı çift gözü üzerinde.

(Komiser, iki memurun kulağına:)

— Bay İsmail, Bay Recep gözünüzü dört açacaksınız! Bu herif azılı. Dikkat edin, kaçar. Evrakında «Dikkat! kaçar!» yazılı.

— Siz hiç merak etmeyin.

— Komiser Bey, acaba diyorum, benim yerime Niyazi'yi gönderseniz, nasıl olur?

— Olmaz! Zaten Niyazi'nin gözleri miyop .

— Baş üstüne!

Komiser Sülün Osman'a:

— Bana bak, sakın kaçayım deme!

— Estağfurullah... Vallâ billâ kaçmam.

(Polis İsmail ile Recep, Sülün Osman'ın ellerine kelepçeyi takarlar.)

— Sıktın be âbi. İnsaf et!

— Hadi hadi, iyidir.

— Damarı sıktın, kan geçmiyor.

— Geçer...

İki polisin ortasında Sülün Osman karakoldan çıkarlar. Polis İsmail Sülün Osman'ın sağ kol yeninden. Recep de ceket eteğinden, ne olur ne olmaz, diye hafifçe tutuyorlar.

— Bana bak Sülün Osman!

— Buyur âbi...

— Bak, aklın varsa, kaçayım deme!

— Nerden aklıma getirdin şimdi?...

— İstersen kaç. Sen bilirsin!

— Dinime imanıma kaçmam!

— Senin bileceğin iş... Tabancada beş mermi var?

(Sülün Osman ve iki polis karakoldan çıkar çıkmaz, komiser Sülün'ü teslim alacak olan karakola telefon edr:)

— Allo... allo!. Komiserim siz misiniz?

Ben komiser Ahmet. Şimdi iki polisle, kelepçeli olaraktan gönderiyorum size...

— Kimi?

— Sülün Osman'ı.

— Ne?

— Sülün Osman'ı

— Eyvah!

— Efendim?

— Yâni... hiç...

— Evrakında «dikkat, kaçar!» yazılı. Siz teslim alınca aman bana bir telefon edin.

— Pekâlâ...

(Sülün Osman yanındaki polislere:)

— Bileğime kan oturdu, be âbi! Biraz gevşetin şunu!

— Karakola gidince çözeriz.

Polis İsmail polis Recep'e yavaşça:

— Recep!

— Ne var?

— Bu herifin niyeti bozuk.

— Aman gözünü dört aç!

— Kaçarsa?

— Tüh Allah kahretsin, dün ayakkabılar kar suyu çekmiş. Gece sobanın yanına koymuştum, kas katı kesilmiş. Ayağımı sıkıyor. Ya kaçarsa?...

— Benimkinde de iki tane çivi çıkmış. Koşamam da...

(Yüksek sesle:)

— Yavaş yürü Sülün Osman!

— Çabuk gidelim âbi... Sıktı bu kelepçe...

— Yavaş ulan!

(Kalabalık Caddeye gelmişlerdir.)

— Recep kardeşim.

— Ne var?

— Kaçarsa?

— Yandık...

(Yüksek sesle)

— Sülün Osman kardeşim.

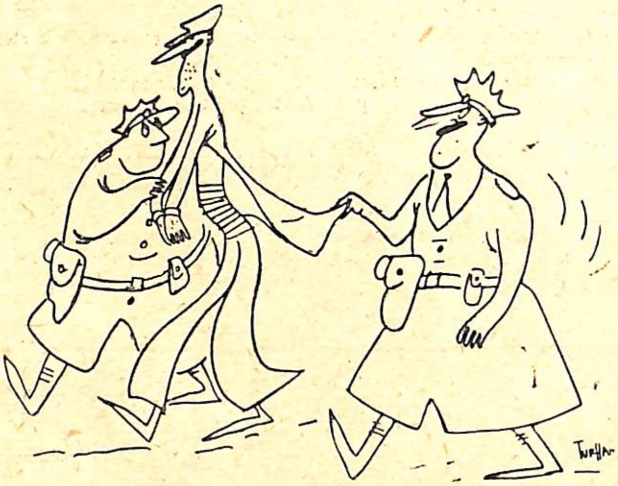

— Buyur âbi...

— Kaçma, olur mu?

— Kaçmam namusuzum.

— İstersen kaç! Eceline susadınsa, kaç!

— Kaçmam âbi...

(Polisler birbirlerine:)

— İsmail.

— Efendim?

— Hemen düdüğü öttürürsün!

— Kaçarsa?

— Yandık be!

— Yandık vallahi...

(Yüksek sesle:)

— Bana bak Sülün Osman!

— Buyur âbi...

— Ben bir tarihte senin gibi bir sabıkalıyı götürüyordum. İşte böyle kalabalık caddeye gelince...

— Evet âbi?

— Arabaların arasından kaçmasın mı?

— Vay namussuz! Sonra âbi?

— Biz adam kaçırır mıyız? Baksana sen benim gözüme!

Çektim tabancayı, beş kurşunu da beynine boşalttım.

— İyi yaptın âbi. Sonra sana bir şey yapmadılar mı?

— Kaçarken vurduğumdan hiç bir şey lâzım gelmez. Çünkü vazife başında. Dur! acele etme! Kırmızı lâmba yanıyor. Yavaş yürü!

(İki polis birbirlerine:)

— İsmail.

— Ne var?

— Kaçarsa?

— Yandık be!

— Vallahi yandık... Eteğini sıkı tut! Ben koluna yapışırım.

(Yüksek sesle:)

— Sülün Osman kardeşim.

— Buyur âbi?

— Bak, kaçma kardeşim.

— Kaçmam âbi. Kendi namıma kaçan karıdır.

— Kaçma! Neden dersen kanundan kaçılmaz.

— Vallahi billâhi kaçmam!

— Kendine güveniyorsan kaç. Bana göre hava hoş. Değil mi Recep? Bize göre hava hoş.

— Hava hoş... Hızlı gitme!

(Yavaş sesle)

— Recep, bu herif kaçacak.

— Kaçacak. Vallahi kaçacak. Hep de böyle belâlıları bana verirler.

— Kaçarsa ne yaparız?

— Hey Allahım. Yarabbim sen bilirsin!... Allahım kaçırma şunu.

— İnşallah kaçmaz.

(Yüksek sesle:)

— Bana bak, Sülün Osman!

— Emret âbi...

— Sen kaçacaksın.

— Kaçmam. Ne diye kaçayım?

— Ben yutmam Sülün Osman. Sen kaçacaksın.

— Kaçarsam dünyanın en namussuz adamıyım. Şu kelepçeyi biraz gevşetin, ne olur?

— Bana yutturamazsın. Ben on dört senelik polisim. Adamın gözüne bakınca şıp diye anlarım. Sen kaçacaksın.

— Allah Allah, kaçmam diyorum be âbi...

— Sülün! Kaçma kardeşim. Kaçma! Kaçmak hiç bir zaman iyi bir şey değildir.

(Alçak sesle:)

— İsmail, bu herif tüyecek.

— Ayakkabı vuruyor.

— Benimkinde de çivi var. Tramvaya binelim mi?

— Kalabalıkta kaçar.

— Kaçar namussuz.

— Şunu hayırlısıyla bir karakola teslim etsek.

(Yüksek sesle:)

— Bak! İyi dinle Sülün. Diyelim ki kaçtın. Sonra ben seni yakalamaz mıyım? Yakalarım. Yakalarsam gerisini sen düşün. Seni elimden kimse kurtaramaz.

— Kaçmam diyorum âbi...

— Kaçma oğlum. Kaçarsan seni vururum. Gençliğine yazık değil mi?

— Kaçarsam vur be âbi... Allah bin türlü belâmı versin kaçarsam. Yalnız şu demiri biraz gevşetin.

— Sülün Osman, sakın kaçayım deme! Ama sen bilirsin, erkeksen kaç. Ama sonunu da düşün...

(Alçak sesle:)

— Recep, bu hergele kaçar.

— Kaçar İsmail.

— Yahu, ben dün gece nöbetteydim, uykusuzum da..

— Ben de vazifeden geliyorum, sabahtanberi ağzıma bir şey koymadım. Vakit yok ki...

— Bu hergele kaçar mı dersin?

— Kaçar.

— Yandık.

(Sülün söyler:)

— Sizden çok bir ricam var âbi... Bir insaniyetliğinizi gösterin.

— Ne var?

— Bir haftadır karakol karakol muvacâ (müvacehe = yüzleşme) geziyorum. Şurda kahveye uğrayalım. Arkadaşlardan mangır alayım. Sizin yanınızda, gözünüzün önünde.

— Bak bunu yapamam Sülün, başka bir şey desen neyse...

— Öyleyse şu lokantada hep beraber bir yemek yiyelim ha?

— İşte bunu yapamam kardeşim Sülün. Elimden gelen bir şey olsa canımla beraber.

— Bir haftadır yorgunluktan

bittim. Şu kahvede birer çay içelim.

— Bak bu olmaz.

— Açlıktan içim kazındı, şurdan bir simit alayım öyleyse...

— Vallahi Sülün kardeşim, bak işte bu olmaz.

— Öyleyse şuraya... helâya... Çok sıkıştım âbi.

— Yooo Sülün... Başka şey olsa neyse...

— Abi şu kelepçeyi biraz gevşet be!

— Sık dişini, nerdeyse geldik işte.

(Yavaş sesle:)

— İsmail.

— Ne var Recep...

— Arkadaş, bu herif kaçacak.

— Yandık Recep.

— Billâhi yandık.

(Yüksek sesle:)

— Sülün Osman!

— Buyur âbi...

— Bak kardeşim, sen eğer kaçarsan, bize yazık olur. Çoluğum çocuğum var. Biliyorum, kaçacaksın ama, sen gel kaçma. Ekmeğimden olurum Sülün Osman. Değil mi kardeşim? Ne diye kaçacaksın? Sanki kaçıp da ne olacak?

— Söz âbi! Namus sözü. Ama ikide bir de hatırlatma, kaçmam vallâhi...

— Sen kaçarsan...

— Kaçmam.

— Kaçma kardeşim. Sonra beni kaçırdı zannederler. Bak evrakında bile dikkat, diyor, dikkat, kaçar, diyor. Ben yine sana insaniyetliğimi gösteriyorum.

— Sağ ol âbi...

— Bak, şurda karakola beş on dakikalık yolumuz kaldı. Ben seni şu karakola bir kere sağ salim teslim edeyim, sonra sen ne istersen yap!

— Peki âbi...

— Benim başımı belâya sokma. Bana da sana da yazık. Kaçma, emi?

—Olur âbi.

(Yavaş sesle:)

— Ah İsmail şu bir karakola teslim etsek?

— Bir etsek... Kaçacak ama namussuz.

— Kaçacak. Aman dikkat et.

— Sen de aç gözünü. Nerdeyse geldik. Hey yarabbim, sen büyüksün.

— Ama inşallah kaçmaz.

— İnşallah... Kaçarsa, ayağı takılıp düşer inşallah...

(Polisler Cibali Karakolundan içeri girerler.)

— Oooh! Çok şükür.

— Aman bir belâdan kurtulduk İsmail. Ya kaçırsaydık.

— Hadi canım, çocuk musun? Benim elimden kaçacak kabadayı göremiyorum.

— Kuş olsa uçurmam onu evel Allah!. Kuş olsa...

(Komiserin odasına girerler. Komiserin masasına Sülün Osman'ın evrakını bırakırlar.)

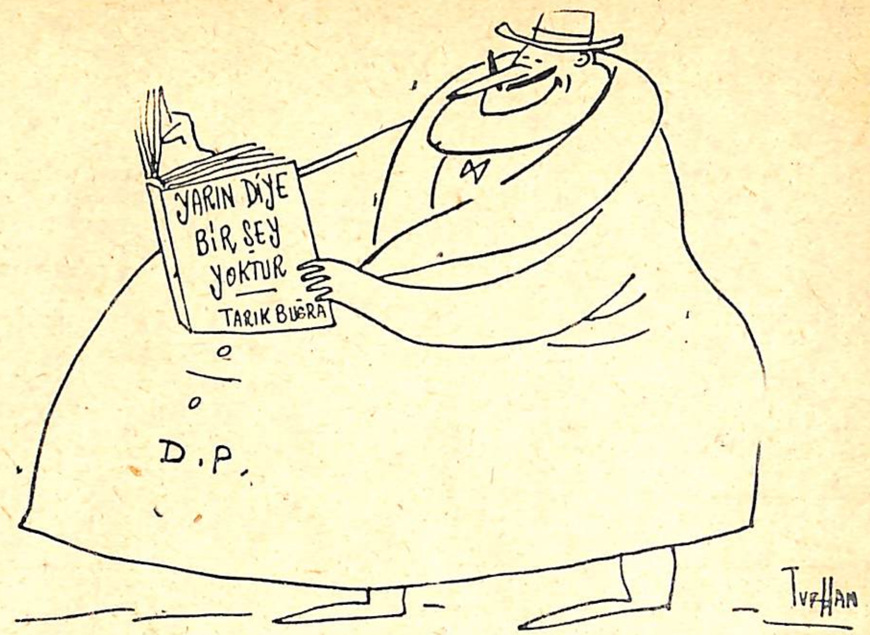

YAZISIZ

— Komiserim, müvacâ için Sülün Osman'ı karakolunuza getirdik.

(Ortada Sülün Osman yoktur. İki polis sevinçle karakoldan girerlerken Sülün Osman, Polis Receb'e kendi ceketinin eteği diye İsmail'in eteğini, İsmaile de kendi kolu diye Receb'in kolunu tutturmuş ve kaçmıştır.)

Komiser sorar:

— Nerde?

— Kim efendim?

— Sülün Osman.

Birbirlerinin eteğinden, kolundan yapışmış olan iki polis:

— İşte!...

derler, sonra şaşkınlıkla birbirlerine bakarlar.

— Sülün Osman!

— Şimdi burdaydı...

— Beraber girdik içeri...

— Sülün Osman!

— Sülün!

— Osman!...

İki polis karakoldan dışarı fırlar, düdük öttürmeye başlarlar.

— Sülün Osman!

— Sülün Osman!...

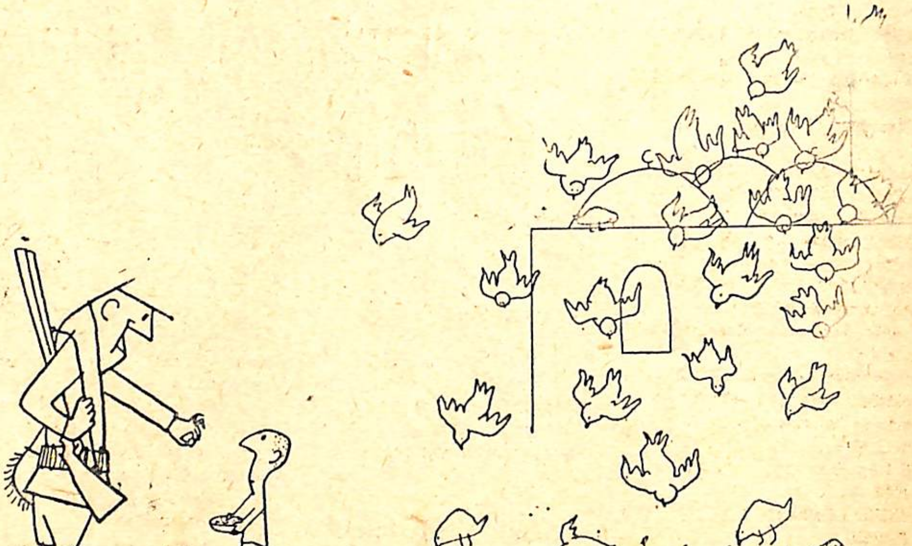

YAZISIZ

İSTANBUL EGZİSTANSİYALİSTLERİ ARASINDA

İnsanın okur - yazar dostları olması iyi şey doğrusu. Bir kere onlarla gezdiğinizi görenler ,sizi de okur - yazar zannederler. İkincisi, böyle kültürlü kişilerle gezdiğiniz müddetçe kafanız salimdir. Çünkü hep havadan sudan bahsedilir ve sinema ilanları hariç, günlük gazeteleri bile okumak mecburiyetinde kalmazsınız. Bizim Nermin de kültürlü kızdır. Fakültelerden birine devam eder. Yani yolu düştükçe fakültenin kantininde oturur, mektebin yıllık çaylarını kaçırmaz ve nakil vasıtalarında bilet alırken şebeke kullanır.

Geçenlerde mektebin kantininde oturuyorduk, yanımıza düz siyah saçlarını kısacık kestirmiş, dik yakalı siyah yün blûz giymiş bir kız geldi. Daracık etekliği ve başındaki hafifçe sola yatık beresi de siyahtı. Nermin, kızı bana tanıştırdı:

— Arkadaşım Leylâ. Kendisi egzistansiyalisttir.

Üzüldüm doğrusu. Güzel kızdı.

— Tanıştığımıza memnun oldum Leyla hanım .Geçmiş olsun.

— Anlamadım, dedi.

— Egzistansiyalistmişsiniz de... İnşallah tez zamanda iyi olursunuz.

Kendisinden daha cahil birisine rastlamış cahillere mahsus, o rozet gibi tebessümle cevap verdi:

— Egzistansiyalizm bir hastalık değildir efendim.

— Yaa? Peki nedir?

— Egzistansiyalizm değişik, yepyeni bir felsefî görüştür. Ve bu görüşe sahip kimselere de egzistansiyalist denir.

— Yani egzistansiyalist diye, egzistansiyalitlere denir.

On lirayla çarşıya çıkıp da, eve döndüğünde hesabı tam verebilmiş beslemelerin iç rahatlığıyla:

— Tamam, dedi.

— Güzel. Demek ki şimdi siz fesefî bir görüş sahibisiniz...

— Ehh...

Cevabı, bizzat kendisinin de bu husustaki tereddütünü açıklıyordu.

— Peki, şu felsefî görüşü izah eder misiniz lûtfen?

— Vallahi, işin aslını ararsanız pek bilmiyorum. Biz bu görüşü seçmekle, bu cereyanı ortaya atan kimselerin, asıl kurucuların görüşüne katılmış olduk. Gerçi onların görüşünün ne olduğunu bilmiyoruz ama bizimki de onların aynı...

— Yahu, dedim. Siz düpedüz siyaset yapıyorsunuz.

— Yani bir hata falan mı işledik?

— Orası şimdilik belli olmaz. İktidara gelmedikçe siyasetle uğraşanların hataları pek meydana çıkmıyor.

— Bir de klübümüz var, dedi.

— Yaa? Ne yaparlar bu klübe aza olanlar?

— Bir kere siyahlar giymek şarttır. Sonra sakal bırakmak. Bir de sık sık toplanır, dans falan ederiz...

— Tamam, dedim. Yanılmamışım. Sizinki siyasî bir klüp.

Anlaşılan kızcağız bazı hususarda Zafer gazetesiyle aynı fikirdeydi. Siyasetin okur - yazarlar için yakışıksız bir meşgale olduğu kanaatindeydi. Beni de ikna etmek mecburiyetini duymuş olacak:

— Daha iyisi siz klübe gelin. Oranın havasını görür, arkadaşlarla da tanışırsınız, dedi.

Sonra da klüplerinin adresini verip, müsaade istedi.

*

Kapıyı açan kız bir hayli güzeldi. Rahat rahat torna tezgâhları, ekmek bıçakları, ithal malı çimento, kamyon makasları, bekçi düdükleri ve cep saatleri reklâmlarında modellik edebilirdi.

— Merhaba, dedi. Bu kapıdan atacağınız adımla, günlük hayatınızın zavallılığı geride kalır.

Doğrusu, kızın benim memur olduğumu nereden anladığına şaşırmıştım. İçeriye girdim.

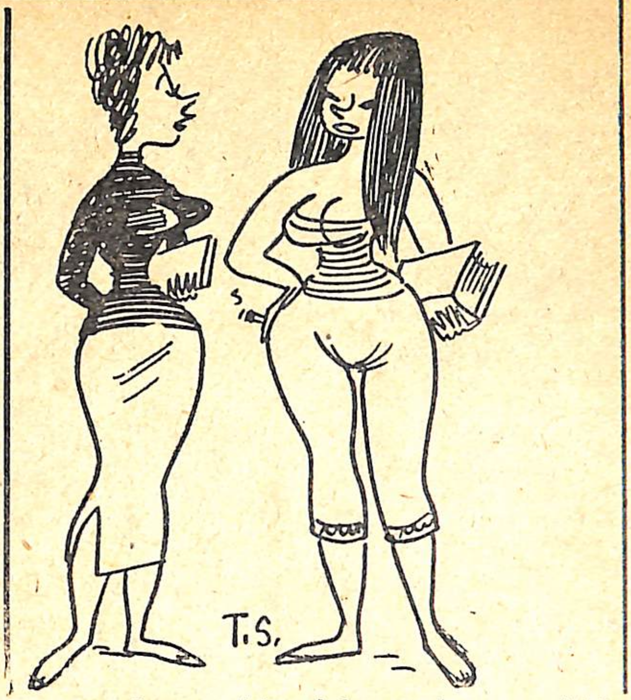

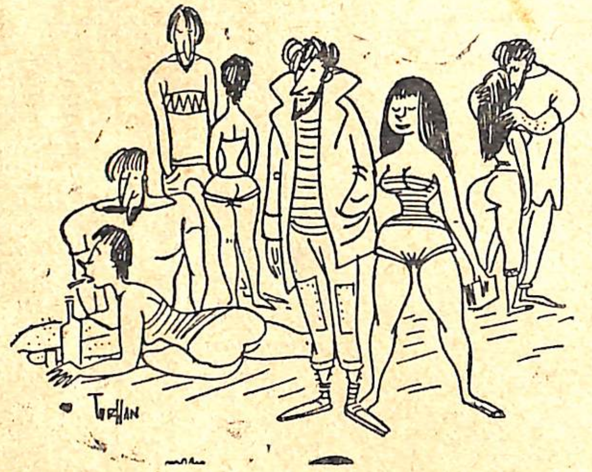

Büyük salonun kapısında duraladım. Geri dönmek için çok geçti. Uzun saçları çıplak omuzlarına dökülmüş, solgun benizli, kısacık siyah şortlu bir taze kolumdan yakalamıştı bile. Elindeki kaba çay fincanını uzatarak:

— Haydi bakalım, dedi. Tanışmamızın şerefine bir yudum al.

— İyi ama, dedim. Henüz tanışmış değiliz ki...

Saz salonlarında büyümüş bir kargayı andıran sesiyle, cevap verdi:

— Yok canım. Bir kere seni görür görmez beğendim. Seni beğenmiş olmam da, tanışmış olmamız demektir.

Bu izah şekline göre ben, şu bir buçuk milyonluk şehirdeki güzel hanımların yarısıyla sıkı fıkı tanışıyorum sayılırdı... Fincanı ağzıma götürdüm. Götürmez olsaydım.

— Yahu bu çırıl çıplak cin..

— Tabi... Ne sandın? Ben hafif içkilerden hoşlanırım.

Eh, hatun cine hafif içki derse varın ötekileri siz bulun. Kimbilir mavi ispirto mu içerler, yoksa kezzap mı?...

Sağ yandaki pick-up'dan salona yayılan müzikle danse denler vardı. Bazıları da şortla dansediyorlardı. Alaca karanlık salonun derinliğine doğru yürüdük. Aman Allahım. Tarihî filmler adı altında çevirdiği rezaletlerle yollarını bulan en utanmaz rejisörler dahi, filmleri için böylesine bir dekor tahmin ve tasavvur edemezlerdi.

Bu arada birbiriyle danseden kızlar gözüme ilişti. Sordum:

— Bunların kavalyeleri yok mu?

— Kavalyeye ihtiyaçları yok, dedi.

Halı yerine döşemeye serilmiş genç kızların, delikanlıların, tepeden tırnağa kendilerine mahsus felsefî bir görüşe dalmış olan vücutlarına basmamağa çalışıyordum. Vaziyete göre bu felsefi görüş, mart kedilerinin etraflarına bakışlarından farksızdı.

Köşede iki kız konuşuyordu. Yumuşak bakışlı, kısa saçlı olanı:

— Çok entellektüel genç cicim, diyordu. Bir korsan gibi içiyor, Gene Kelly gibi dansediyor ve bir rahip gibi de sevişiyor.

Fincanlarla dolu bir tepsiyi ortalıkta dolaştıran, siyah kadife pantolonlu, kadife gözlü, solgun benizli bir delikanlının yolunu kesip, Leylâ'yı sordum. Kardeşlymiş...

— Leyla içerde, dedi. Odalardan birinde.

— Demek çalışıyor? Şu halde meşgul etmiyeyim...

— Yok canım... Ne çalışması? Buradakiler ne yapıyorsa, o da aynı şeyi yapıyor. Yalnız arkadaşı yeni bir aza. Etrafa pek alışamadı...

Daha fazla kalamadım. Güçlükle kapıyı buldum.

İnsanın okur - yazar dostları olması iyi şey doğrusu. İyi şey ama, bu dostların böylesine felsefi bir görüş sahibi olmamaları şartıyla tabiî.

HALÛK

ONLAR GİBİ...

YAZAN: ÇETİN ALTAN

Falih Rıfkı Bey gibi:

Söyleyebilir misiniz bana, İstanbul sokaklarındaki başlar fes püsküllerine göbek attırırken, Ankara'daki kaşlar kaçıncı seksen sekizi çiziyordu?

Cumhuriyetci Cavidi, yobaz Kel Ali'ye astıran inkilâp; şampanya kadehlerinde değil, kan kokan darağaçlarında abideleşti... Neden? Çünkü, Ali'nin keli, Cavid'in dilinden daha tehlikeli değildi. Birincisi eğilmesini bildiği için meclisi vükalâya, ikincisi fazla sivrildiği için üç ayaklı sehpaya çıkarıldı...

Lütfen sorabilir miyim size o zaman, kümeslerde yemsizlikten tavuklar kısırlaşırken, Bank Otoman kasalarında kimlerin çekleri çiftleşiyordu? Mehmed'in göğsüne, pokerde blöf çekenlerin...

Kürt Mustafa divanı harbinin akıttığı acı gözyaşlarını, Türk Mustafanın tozluklarıyla kuruladık...

Bu memleketin milliyetperveri bir çam ağacında bir vatan sevmesini öğrenmedikçe, Prostun yeşil sahaları şehirciilk fikrinin otlakları olarak kalmaya mahkûmdur.

⁂

Ahmet Emin Bey gibi:

Dün uçakla Londra'dan Berline gelirken eski dostum Colombia üniversitesi sosyoloji profesörü Jonsona, cicim kilimlerinin renkleri hakkındaki fikrini sordum. Harikulâde, dedi. Kendisi sırf bu renkleri tetkik etmek için Antep'e gitmiş... Bana aynı şeyi İsviçre gazetecilik fedarasyonu ikinci başkanı Mösyö Dükas da söylemişti. Kilimlerinizin renklerini tetkik ettim, çok beğendim demişti.

Bugün daima tetikde bulunan şer kuvvetlerine karşı açılan mücadelede kilim renklerinin rolünü inkar etmek, hâlâ daha tutulmakta ısrar edilen eski yolda bir kere daha tökezle - mek demektir.

Bu hususta kendisile konuştuğum eski mebuslardan Fırıncı Nuri de benim sözlerimi tasvip etti... Ayrıca bir okuyucumdan da mektup aldım. Neden gidip bu dâvayı kerestecilerdeki İlhami efendiye anlat mıyorsunuz? O eski boyacılardandır, diyor. Yakın dostum Amerikan sefareti kavasbaşı Mister Hamson'u alıp İlhami efendiye gittim. Beni çok iyi kabul etti. İki saat konuştuk. Çok güzel fikirleri var. Bunları Ankara'ya gidince Başbakana nakledeceğim.

⁂

Nurullah Ataç bey gibi:

Sevmesine sevmedim o yırı! Bir özenti var içinde gibi geldi bana. Genç ozanlarımız şiirde anlıyorlar önemini aşkın. Bakın Mösyö Gide de anlamıştır bunu. Aşk aşktır diyor. Dün gece düşümde Kezban'ı gördüm. İş yok sende, dedi. bana. Artık yaşlandın. Burkuldu içim. Ne de olsa sevsin isterim beni de biri. Girince yatağa şöylε bakıyorum geçmişime, hiç bir engebe (arıza) yok. Ne yapmışım diyorum bu yaşa dek? Kezban geliyor: «Yuuuu» diyor.. Her zaman yuhalarlar beni zaten. Yuhalasınlar, ben yazarım gene bildiğimi, okumasın dileyen..

⁂

Refik Halid Bey gibi:

Kuşdilinin şarab gurubu içinde beyaz maşlahlarına sarılarak, fıstıkı makam dolaşan iki nazeninden birine o zamanın hovardameşrep beyleri Afitap ismini takmışlardı. Mabeyinci Nuri beyin meşhur Landonuyla dolaşan bir güzel daha vardı ki onun da efsanesi dilden dile gezerdi.

O zamanlar ben henüz mektepten çıkmış, bıyık bırakmıya başlamıştım. Hiç değilse yukarı taraflara tükürmeme mâni olur diye düşünmüş olacağım. Bizim bıyık bir çok yüksek suratları korudu. Ama onların sakalları bizim hayatımızı korumadı. Öylesine bir tükürdüler ki içine Rodin'in Düşünen Adam heykeli görse düşünmekten vazgeçer istavroz çıkarırdı...

Bir gül reçeli kavonozu kızıllığındaki marmara akşamlarını hâlâ hatırlıyorum. Feneryolunun çam ağaçlarıyla kaplı tenha toprak yollarında, sessizliğin zevkini yudumlıyarak ağır ağır dolaşırdık... Oralarda gene dolaşıyorum alçak dallarıyla yüzümü okşıyarak beni adeta teselli ediyorlar...

⁂

Orhan Kemal Bey gibi:

Hacıların Memet, o gün ahırdaki gübreleri temizliyecekti. İyi oğlandı Memet. Muhtar onun için İsmail Ağa'ya:

— Memet'e bakma demişti. Bizdendir o. İş öteki keranacının oğlunda...

Keranacının oğlu dediği, Çavuş'un emmi oğluydu. Muhtarla pek araları yoktu.

Memet ahıra girince fışkılara baktı. Bir kısmı tazeydi. Aldı küreği eline, tam ilk hamleyi yapacağı sırada gözleri sağ tarafa ilişti. Ayşe ona bakıyordu. Ayşe, İsmail Ağa'nın kızı.. Memet'e vermezlerdi elbette Ayşe'yi. Ağa kızıydı o... Memet'in aslında bir sözlüsü vardı... Şehirde evlâtlık olarak duruyordu. Ancak çıkan dedi-koduya göre evin oğlu ifal etmişti kızı...

⁂

Kudamanın okuduk zevk ile âsârını biz
Kudama bakmadı hâlâ bizim âsârımıza

TAZISIZ

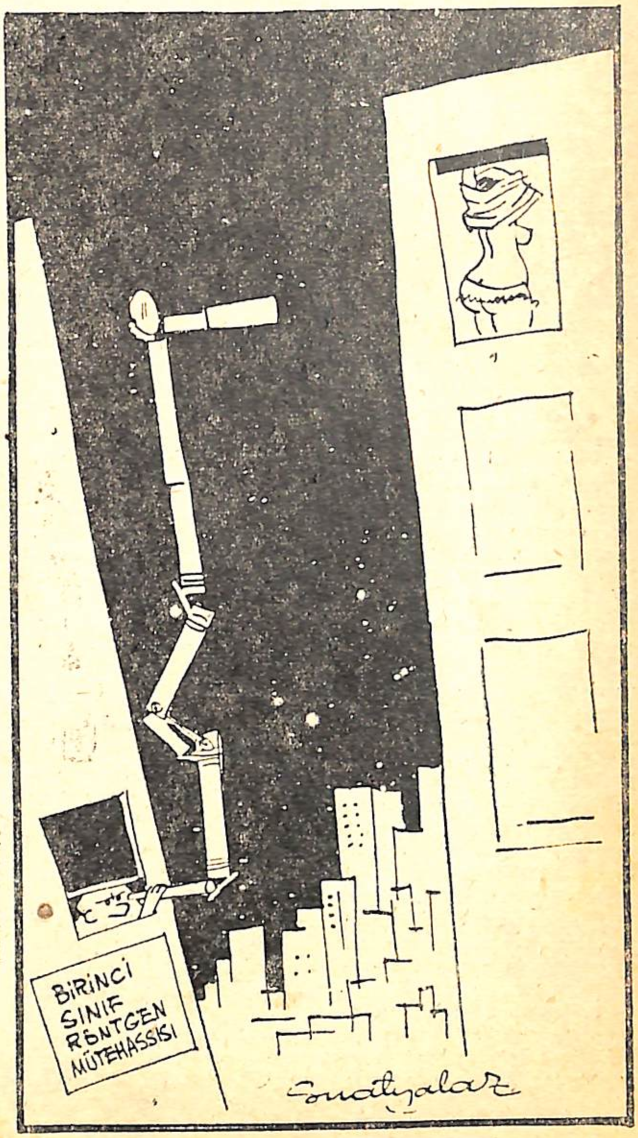

TAZISIZ

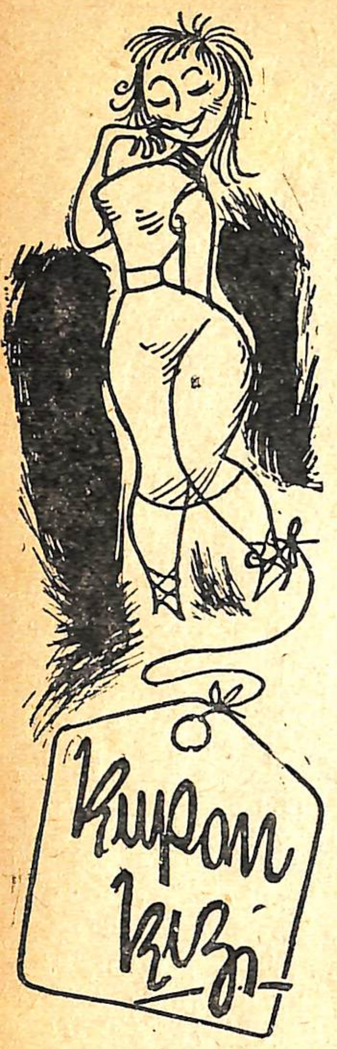

YAZAN: ALPLÂÇİN

KARİKATÜRLER: OĞUZ

İnsanların çoğu, doğdukları zaman şekil, şemail ve durumları neyse bunu ölünceye kadar muhafaza edemezler. Zengin doğarlar, fakir ölürler. Sarışın doğarlar, esmer ölürler. Fakat bazı kimseler idarî işler âmiri olarak doğup, idarî işler âmiri olarak ölürler. Bizim şirketin idarî işler âmiri Harun bey, bu cins adamlardan biriydi. Biraz gece bekçisi, biraz futbol hakemi, biraz ahlâk hocası, biraz da amatör bir orta sıklet boksör görüş ve davranışıyla işini başarılı bir şekilde yürütüyordu.

O sabah idarî işler kısmına gittiğimde, Harun beyi bir tâmim yazarken buldum. Şirkette çalışan cümle hanımların rujlarının ve tırnak cilâlarının bir örnek olması hakkında bir tâmimdi bu. Her nasılsa, tamimin mahiyetini öğrenmiş bulunan daktilo Birsen:

— Fakat, bu imkânsız bir şey Harun bey, dedi. Sarışınlarla esmerler aynı renk dudak boyası, tırnak cilâsı kullanamazlar ki...

Şirketin menfaatleri yoluna, şirkette çalışan cinsi lâtifin dudakları, tırnakları, saçları ve daha olur olmaz yerleriyle yakından uğraşmayı da vazifeleri arasında bilen Harun bey gürledi:

— İmkânsız da ne demek? Sarışın, esmer tefrikini kaldırırız, olur biter. Herkes saçını sarıya boyar. Hem, erkekler sarışınları beğenirler diye de bir lâf vardır.

— Doğru ama, esmerlerle evlenirler diye, bu lâfın arkası da var...

Baktım, münakaşanın ardı arası kesilmeyecek... Tutup, iki lâf da ben ettim:

— Vallahi, dedim. Akıllı erkekler, güzel olması şartiyle sarışınları da, esmerleri de, kumralları da beğenirler. Ama evlenmek kısmına pek dilim dönmez.

Harun bey, bu yakınlarda okumuş olduğu bir makalenin tesiriyle, içinde sık sık (standard) kelimesi geçen bir konferans verdikten sonra bu işi kesip attı. İşin doğrusu aranırsa, konuşması bir konferanstan ziyade bir tezgâhtar tekerlemesini andırıyordu. Kolaylık, ciddiyet, ekonomi diyor, başka bir şey demiyordu. Mesele böylece halledildikten sonra yanı başında oturan zayıfça, orta halli giyinmiş beye döndü:

— Eee, Asımcığım. Anlat bakalım...

Asımcıım anlatmağa başladı. Sebebi ziyaretinin sıklet merkezini, bahsi kerime diye geçen bir dert teşkil ediyordu. Saf ve mâsum, melekler gibi bir kızcağızmış. Ortayı bitirdikten sonra, biçki - dikiş yurduna devam etmiş. Öyle, zamane kızlarının çoğuna benzemezmiş. Yazısı, hesabı gayet iyi ve kendilerinin malî durumu da gayet fenaymış. Bizim Harun beyin realizm anlayışı, başkalarının karabiber kullanışından farrsızdır. Onun için, ilkten:

— E... ASIMCIM, ANLAT BAKALIM...

— Yahu, dedi, senin târif ettiğin cinsten kızların pek mevcudu kalmadı. Var, var ama hep eski baskıyla temin edilmiş şeyler. Onlar da, tek tük...

Burnu, alkolün silinmez imzasiyle çizilmiş mor ağcıklarla Devlet Demiryollarının tahmin, tahayyül ve tasavvur haritalarındaki demiryolları örgüsüne dönmüş zat, tekrar söz aldı:

— Sen de göreceksin ya Harun beyciim. Bizim kerime kupondur, kupon.

Neden sonra, Asım beyin ertesi gün kerime hanım ve lüzumlu evrak diye vaftiz edilmiş kâğıt ağırlıkla beraber şirkete teşrifine karar kılındı. Asım bey de, fecriâti üslûbu yanık bir izharı minnet ve veda faslıyla işi bağlayıp, gitti...

⁂

Şeren (Saf ve mâsum kupon kızın adı buydu), şirketin telefon santralında çalışmağa başlamıştı. İnce, renksiz, yavaş bir kızdı. Kupondan ziyade rengi atmış bir basmaya benziyordu. Bâzı kimselerin, bâzı hususî konuşmalar yapmak için istedikleri bazı tarihlere red cevabı vermesi, kızı gözümüzde büsbütün büyüttü. Tıkır tıkır çalışan, şirkette, sırasiyle bütün mühendislerin randevu taleplerini geriye çeviren, müdürün odasına girdiği gibi yüzü gözü bozulmadan çıkan bir yaratığa, hem de kız olması şartiyle ilk defa rastlıyorduk. Bu aralık, soğuk algınlığı denilen bir münasebetsizlik kapımı çaldı. Öyle tıklatarak falan da değil. Enikonu sarsarak... Bir on iki gün yattım. Bizim gibiler hastalıklarını, verdikleri kilolarla değil, kaybettikleri yevmiyelerle duyarlar. On ikinci günü şirketin bulunduğu binanın kapısına vardım. Bina olmasına, aynı binaydı ama, gel gör ki şirket kayıplara karışmış... Kapıcı desen, benden fazla bir şeyler bilmez.

Geçmiş gazeteleri arayıp taradım. Sadece üç beş satırla, şirketin gerekli tazminatı ödeyerek bir meçhul istikamete mütevecciben ortadan kaybolduğunu yazıyordu. Aklıma bir arkadaşın adresi geldi. Oraya gittim. Bizim şirket arkadaşı hastahanede yatıyormuş. Karısı da, anasının babasının yanına gitmiş. Bu sefer hastahanenin yolunu tuttuk. Oğlan, hariciye servisinde, yüzü gözü sargılar içinde yatar.

— Ne o, dedim. Geçmiş olsun. Benim bildiğim hanımlar kocalarını, ancak karikatürlerde bu hale sokarlar.

— Yok yahu... Beni bu hale sokan aile saadeti değil. Kara sevda mı desem, kara belâ mı desem, öyle bir şey...

— Allah Allah... Yâni sen, ben hastayken birisini mi sevdin?

Eczahanelerin, sizi fareden kurtaracakları teminatiyle sattıkları nesnelerden çok daha tesirli bir gülüşle:

— Ben mi sevdim? Bir ben olsam neyse bireder, dedi. Kadının lûgat mânasını bile bilmeyen kapıcı Rüstem de, ancak üç besmeleyle yerinden kalkan mümeyyiz Salih bey de, genç karısı iki üç yıl evvel Türkiye güzeli seçilmiş mühendis İrfan da sevdi.. Sonunda, iki arkadaş intihar etti.. Biz üç kişi, bıçak tabanca birbirimize girdik. İçimizden altı kişinin karısı boşanma dâvası açtı.. Baş veznedar çoktan boşaltmış olduğu kasayı bırakıp, tüydü. Merkezden gelen müfettiş şirketin bura başmümessilini azletti.

Acaba uğruna kocaman bir şirketin, kocaman bir limanı yarıda bırakıp, benim içerdeki yedi yevmiyemi ödemeden mem leketi terkettiği bu âfet de kimdi? Arkadaşa sordum.

— Kim olacak, o saf ve mâsum, o anasının kuzusu, o kupon kız, demez mi?...

Meğerleyim bizim Şeren hanımın kimseye yüz, ümit falan vermeyişi, şirkette çalışmadığı zamanlar orada çalıştığı bir firmanın müessisi ve sermayedarı Fatma Kısmet hanım zarar etmesin diyeymiş... Sonra sonra herkesi tanıyıp da arz ve talep sistemi üzerinde faaliyete geçişi bu kargaşalığa sebep olmuş. Öyle ya, siz de idarî işler âmiri olsanız, paltonuzun yakasını kaldırıp, şapkanızın kenariyle gözlerinizi maskelediğiniz bir hal ile girdiğiniz yerde, dairenin kapıcısına, yahut umum müdürüne rastlasanız hoşunuza gider mi?

Arkadaşa geçmiş olsun deyip çıktım. İçinizden birisi beni de biçimsiz bir adresin kapısını çalarken görürse yanlış zanlara düşmesin sakın. Ben, saf ve mâsum bir kızın değil, yedi yevmiyemin peşindeyim. Belki bizim mutemedin Şeren hanıma muhabbeti hâlâ külenmemiştir de oralarda rastlarım.

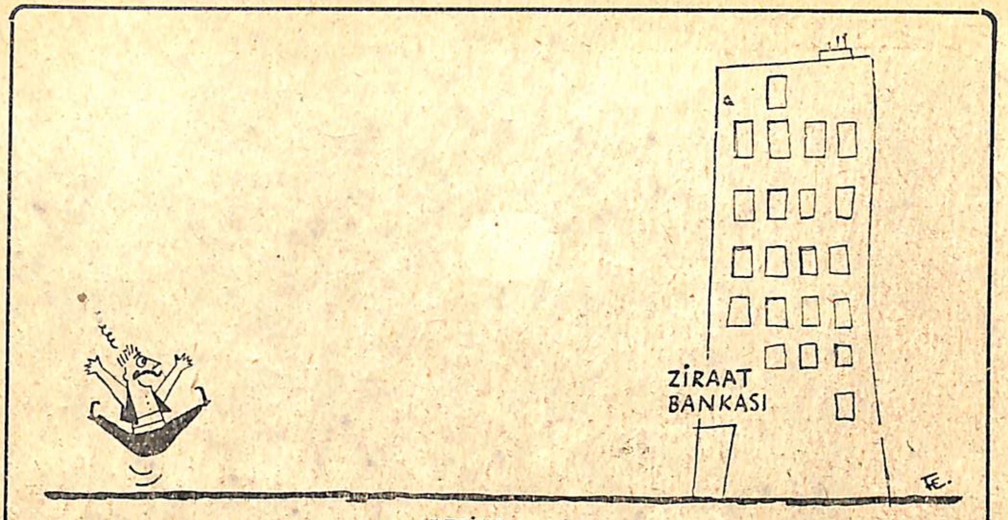

DEFİNE

Bit pazarı

DERLEYEN : ESKİCİ

Borç yiğidin kırbacıdır

«Türkiye'de parası batmış insanlar, Almanyada cemiyet kurmuşlar. Adı da (Türkiye'de Parası Batanlar Cemiyeti).

K. Gülek'in konuşması
(Milliyet)

SHOW

İstiklâl caddesinde bulunan ve Beyoğlunun en meşhur kadın terzilerinden birinin elbise diktirmeğe gelen güzel kadınları, prova esnasında ücret karşılığı gizlice erkeklere seyrettirdiği ihbar edilmiştir.

Polisçe yapılan tahkikat sonunda terzihanenin sahibinin gerek muhabbet tellâllar: ve gerekse terzihane müşterilerinin aracılığı ile bu işi yaptığı anlaşılmıştır.

Terzinin tarife gereğince terzihaneye gelen müşterileri seyrettirmek için 20 lira ücret aldığı tesbit edilmiştir.

(Yeni Sabah)

Işık ve zulmet

Celâl Yardımcı şöyle mukabele etmiştir:

«— Bilgin'in sözlerine cevap vermeye değmez. Ancak şunu arzedeyim ki, İmam Hatip Okulunda sâdece din tedrisatı yapılır. Kolejde lâik tedrisat yapılır ki, bunların biri ışıktır, diğeri zulmettir.» Yardımcının bu sözleri komisyonda gürültülere sebep olmuştur.

(Dünya)

Yâdında mı?

Bu arada üyelerden birisi, çamların korunmasını isteyerek ezcümle şunları söylemiştir:

«Arkadaşlar Ada çamlarını koruyalım. Burada her birimizin tatlı hâtıraları mevcut.» Millî Eğitim bütçesinin tetkiki sırasında da ilkokul hademelerine elbise verilmesi maksadiyle bütçeye yeni bir fasıl açıp «1» liralık tahsisat konmuştur.

(Dünya)

Yufka yürek

Tenkidler ve gürültüler dayanılmaz hale gelince Osman Kapani, «Çok rica ederim, Allah Lilah aşkına, daha fazla söylemeyin. Benim yüreğim dayanmaz, ağlatacaksınız beni» demiştir.

(Ulus)

Vur patlasın, çal oynasın...

Bursa 25 (Hususi) — Şehrimiz tiyatrolarından birinde kadınlar matinesinde bugün misli görülmemiş bir hâdise olmuştur' Türkiye'nin tanınmış zurnacılarından biri sahnede zurna ile oynak bir hava çalarken salonda bulunan 800 ü mütecaviz kadın seyirci coşarak sandalyalarının üzerine çıkmış ve göbek atmaya başlamışlardır. Bu arada bir kadın seyirci büsbütün galeyana gelerek sahneye fırlamış, tiyatronun varyete kızlarına taş çıkartan göbek atma numaraları yapmış ve salon alkıştan çınlamıştır.

Bunun üzerine varyete kızları bu yeni rakiplerine tahammül edemeyerek salonu terketmişlerdir.

(Hürriyet)

Aşırı muhabbet

Diğer taraftan Genel Sekreter bu şekilde üç günde yirmiden fazla uzun ve kısa konuşma yapmış, sayılamayacak kadar fazla el sıkmıştır. Bu yüzden sağ elinin baş parmağı ile işaret parmağı arası nasır tutmuştur. Kasım Gülek'i öpenlerin sayısı ise oldukça fazladır.

(Yeni Sabah)

Kabahat serçelerde

Bizde aileyi sembolize eden yuva maalesef serçe yuvasıdır. Ufak bir sarsıntıya dayanamıyor, dağılıveriyor. Bunun da sebebi hanımlarımızındır.

Ulunay
(Milliyet)

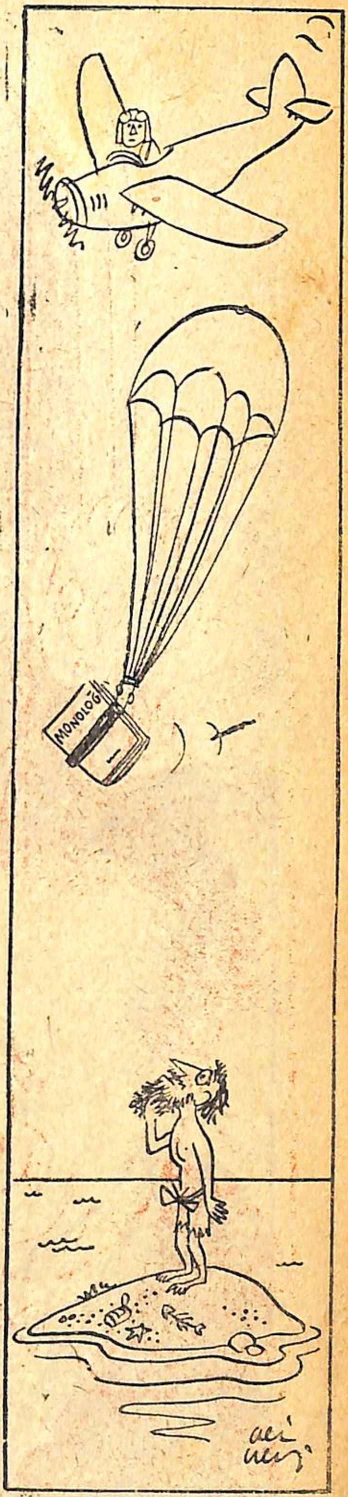

YAZISIZ

BİR HIRSIZLIK

Turhan Selçuk

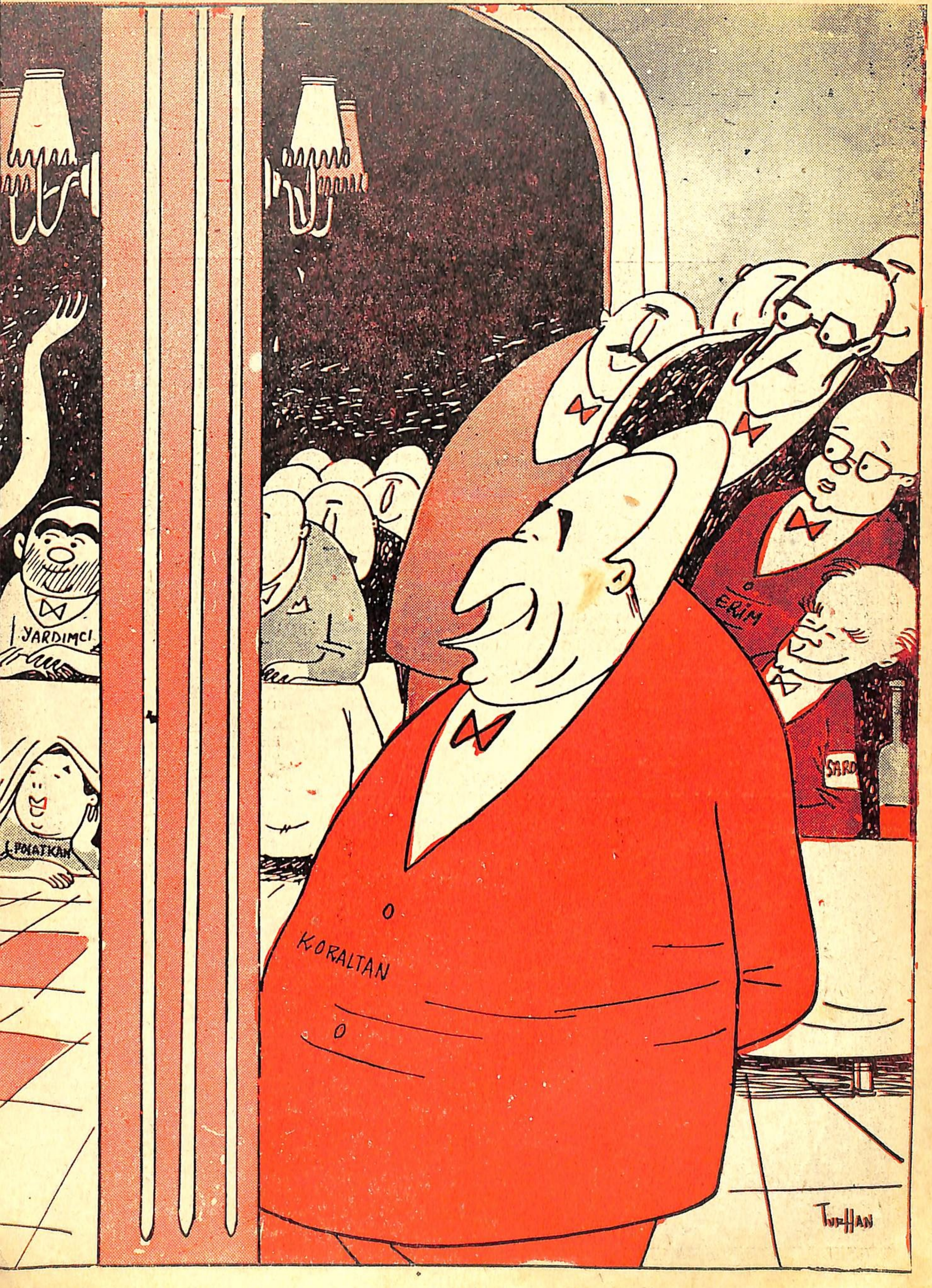

YARDIMCI
PINATKAN
ERİM
SARD
KORALTAN
TURHAN

HALLEŞME

S. KASKAN

Hiç unutmam, bundan beş sene kadar evvel, bir akşam üzeri, bana ekmek yedirdiğini büyük bir mikbinlikle zan ve tahmin ettiğim, iş yerimde otururkan, kapı açıldı ve saz benizli, şöyle kaçamaklı mülâyim bakışlı, eskilerin müzellef diye tesmiye ettikleri, az zülüfleri uzunca ve yanılmıyorsam, İstanbul efendisi tipini redingot veya İstanbulin giymeden bundan daha iyi canlandırılacağına kanî olmadığım, kardeş oldukları her hallerinden âyân olan, iki genç içeri girdi. Yavaş konuşuyorlar, karıncayı incitmeden, Frenklerin: kurt adı mı, dedikleri, yumuşak yürüyüşle yürüyorlar, gülerken, hic vederken hep usûlet, sükûneti tercih ediyorlardı. Allah biliyor ya, emsâlim arasında, sinek avlamak, tâbirinden başka türlü vasıflandıramıyacağım ve bu yüzden de biraz canımı sıkan işimin gailesi arasına, bu iki dost kardeş (pek fecrî-âtî edebiyatı tâbiri olacak ama, ne halt edeyim ki şu anda başkasını bulamadım) bir güneş gibi demiyeyim, bir mehtap gibi de demiyeyim, hah buldum bir hilâl gibi doğdular aziz okuyucularım. (Oh şükür rabbime şu cümleyi de bağladım), yenisine bakalım.)

Neyse efendim, sütunu boş bulduk diye uzatmıyalım (bu adamlar buraya para veriyorlar) Ben, esasen lâfazan bir zatım, hemen kendileriyle muârefe peydah ettim ve hele o zaman çıkaracakları bir mecmua için de, benden bir yazı taleb edince, artık büsbütün gevşedim, lâpa gibi oldum efendim. Nasıl olmıyayım ki bu benim bir mecmuada çıkacak olan ilk, telif, yazımdı ve bendeniz hayatta daima keyif işlerimi mantık işlerimin sırtından geçindirmiş bir âdemim.

İşte bu, «Dolmuş»'un, biri gece, biri gündüz çalışan iki şoförü olan İlhan - Turhan birâderlerle dostluğumuz böyle başladı. Her ne kadar, nazara karşı olacak, ismini Kırkbir buçuk koyarak, o tarihlerde çıkardıkları mizah mecmuası, bütün bu önleme tedbirine, bu aşısına rağmen, gene nazara gelmiş olacak ki, Allah gani gani rahmet eylesin ufûl etti, ve bütün san'at erbâbına olaelîm bir ziya diye bir ilân gögeldiği üzere, gazetelerde ne rüldü, ne de fakîrin arkasından bir fâtihacık okuyan çıktı. Yalnız dost ağızlarda bir fısıltı: Meğer, Dâussiyasete yani siyaset hastalığına tutulup kuyruğu titretmiş garip.

Ölümden sonra dirilineceğine korku zoruyla inananlardan olduğum için, şu elinizdeki Dolmuş mecmuasını (Kusurumu affedin, dergi lâfı biraz çergiyi andırdığı için kullanırken gönlüm bulanıyor, hâlâ mecmua diyorum) elime alınca 3-4 sene evvel gömdüğümüz, daha doğrusu bir çukura atıverdiğimiz o rahmetliyle karşılaşır gibi oldum ve irkildim. Meğer bu pahalılık da bu lâstik kıtlığında dolmuşçuluk yapmağa cesaret edecek bir usta şoförle meydana atılmışlar.

Osman Kermen geçmiş direksiyona, hem de dolmuşçuluk yapıp para kazanacaklarmış! Bakındı köftehorlara!. Seyrüsefer çevirir (hem de: çevirdim cezasını yazdım, iflâhını kestim! diye adamı eşine dostuna da rezil eder), lâstik patlar (patlar da, lâfını ağzına aldırmaz, dilsiz gibi EA! EA! diye, sessiz tâmir ettirirler adama), müşteri dersen horoz gibi ensende. İşte akıllarınca bütün bu müşkülleri yenip arabanın üç tekerinin mahsulâtını aralarında pay ede ceklermiş. Dördüncü tekerleğe gelince, o zaten daima dışarıya çalışırmış. Bana bunları, dolmuş şoförü Papağan Kemâl anlattı. Söyledikleri yalan da olmıyacak ki, İlhan - Turhan kardeşlerle yaptığımız bir anlaşma gereğince her hafta, arabalarının yağlama-yıkama ücreti olarak üç beş kuruşlarını alacağım. E dolmuş bu, günün yirmidört saatinde giren çıkan belli mi? Müşteri olarak bile binsek, haftada bir nasıl olsa karşılaşırız sevgili okuyucular. Yoksa Allah, ömür sağlıcak varsın de bu da Kırkbir buçuk rahmetli gibi, kalıbı tebdil etmeye görsün.

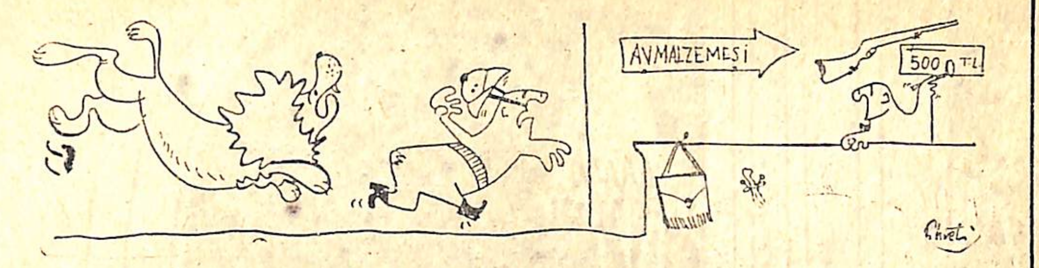

FIRSATÇI

Siyasi Ata Sözleri

ECELE çare bulunmaz, muhalefete bulunur.
EDEPLİ edebi edepsizden, iktidar iktidarı eski iktidardan öğrenir.
EĞRETİ atla sallantılı koltuğa binen tez iner.
EĞRİ ağaca yayım, her partiliye dayım deme.
EĞRİ iktidardan doğru iş çıkmaz.
EĞRİ otur, doğru söyle.
EKİNCİ yağmur ister, muhalif kurak, her ikisinin muradını verir halk.
EKMEĞİNİ it yer, yakasını bit, dert dinletmek istersen muhalefete git.
EL yarası onulur, iktidar yarası onulmaz.
ELDEKİ koltuğu kaçırma, bir daha ele geçmez.
ELİ bağlı olanı muhalif bile döğer.
ELİYLE hamur ovalar, gözüyle koltuk kovalar.
ELİN ile koymadığın koltuğa oturma.
EL elin hatasını türkü çağırarak arar.
EL yumruğu yemeyen kendini diktatör sanır.

HACI BABA İLE DÖRT KARISI

SEÇME SÖZLER

BENİ tanıdınız mı?

Tanıdık

UNUTMAYIN ki bir gün siz de mes'ut olacaksınız.

İyimser Hakkı

DOĞRU söyleyeceğine yemin edermisin.

Ederim

BANA yan bakan var mı?

Şaşı Muhteşem

ÇUN sen pin kuk ti

Çin Atasözü

KIZ senin adın ne?

Emine

NE sihirdir ne keramet, el çabukluğu marifet.

Esnaf

Hayatta iyi gün dostu olan fena günde sokağa çıkamaz.

Hava Raporu

HER ne olursa olsun senden ayrılmam.

Sevgilin

SOFRAYI KURAN kaldırır.

Hizmetçi

SEN benim nemsin ey dilber.

Karınım

BİRAZ daha gülümseyin.

Foto Hikmet

ÇEKTİM elimi gayri bu dünya hevesinden

Rahibe Anna

BİNİN yarısı beşyüz dörtte biri ikiyüz ellidir.

Hesap Uzmanı

HAYATTA muhakkak bir şeye inanmanız şartsa bana inanın.

Mutemet Osman

ARMUT dersem çık elma dersem çıkma.

Belediye

DENİZLER durulmaz dalgalanmadan.

Aman aman, dalgalandırma

BENDE takat kalmadı ferman senin.

Ucuzluk

HAYAT bir yüktür.

Hamal

YAZISIZ

BAHÇEDEKİ Boynuzlu At

JAMES THURBER

ÇEVİREN : ALPLÂÇİN

1.

Güneşli bir sabahtı. Adam her zamanki köşesinde oturmuş, tavada yumurtasını yiyiyordu. Birden, gözleri dışarıya ilişti. Bahçede altın boynuzlu beyaz bir at görmüştü. Masallara lâyık bu mahlûk sâkin sâkin güllerin arasında otluyordu. Adam hemen yukarıya fırladı. Karısının yatmakda olduğu odaya girip, onu uykusundan uyandırdı.

«Bahçede boynuzlu bir at var, dedi. Gülleri yiyor.»

Kadın gözlerinden birini (bakışı hiç de iyi şeyler söylemiyordu) şöyle araladı.

«Tek boynuzlu atlar mitoloji kitaplarında bulunur. Hem gül falan da yemezler.»

Sonra da sırtını dönüp, hakiki ev kadınlarının öğleye kadar süren uykusuna daldı.

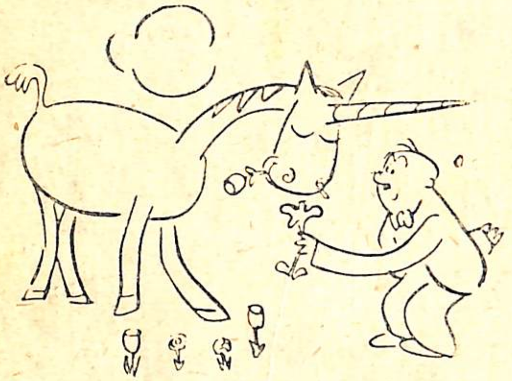

2.

Adam tekrar bahçeye indiği zaman, hayvan hâlâ oradaydı. Şimdi de lâleleri kemirmekle meşguldü. Eğilip yerden kökü̈yle beraber bir zambak söktü ve eski yunancayı bilmediği için tek boynuzlu ata İngilizce seslendi:

«Gel, gel bakalım. Bak zambak. Al da ye.»

Garip yaratık, hiç de nazlanmaksızın bu fiyakalı gıdayı midesine indirdi. Adamın kalbi, heyecandan yerinden fırlıyacakmışcasına çarpıyordu. Çünkü bahçesinde tek boynuzlu bir at vardı. Merdivenlerden koşa koşa yukarıya çıktı. Dürterek, karısını uyandırdı. Nefes nefese anlattı:

«At, o tek boynuzlu at var ya.. Elimden bir zambak yedi.»

Hakiki ev kadınlarının en mühim meşgalelerinden biri olan sabah keyfinin bozulmasına kızan kadın, doğrulup yatağın içinde oturdu. Bakışları buz gibiydi:

«Sen çılgının birisin» diye kocasına fikrini bildirdi. «Seni çılgınlara mahsus bir kafese kapatmaları için de ne lâzımsa yapacağım.»

Kocası, bu «çılgın» ve «çılgınlara mahsus kafes» lâflarından hiç de hoşlanmamıştı. Zaten, bahçesinde altın boynuzlu bir at gören kim olsa, bu kelimelerden hoşlanmazdı.

«Görürsün, dedi. Hem alnının ortasında da altından bir boynuz var.»

Bahçeye döndüğünde, o masallık canavar gitmişti. Can sıkıntısıyla güllerin ortasına oturup derin bir uykuya daldı.

Neden sonra kalkıp da işine gidince, karısı da uyandı. Elinden geldiği kadar süratle giyinip kuşandı. Çok heyecanlıydı. Gözlerinde kızgın parıltılar yanıp sönüyordu.

Polise ve bir asabiye doktoruna telefon edip, acele gelmelerini, gelirken bir de deli gömleği getirmelerini söyledi. Çok geçmeden de polisle, asabiyeci çıkıp geldiler. Kadın:

«Kocam» diye anlatmağa başladı. «Bu sabah tek boynuzlu bir at gördü.»

Polisler asabiyeciye, asabiyeci polislere baktı. Kadın anlatıyordu:

«Sonra o boynuzlu at bir de zambak yemiş.»

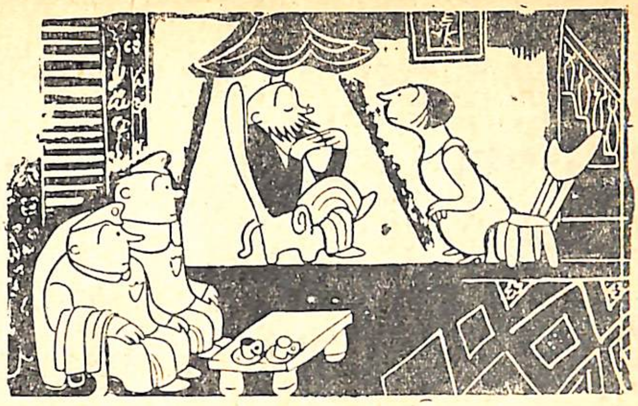

3.

Tekrar, adamlar birbirlerine baktılar. Sonra yavaş yavaş yerlerinden kalkıp, kadına doğru yürüdüler. Gerçi hırçın bir kedi gibi karşı koydu. Onları ısırıp, tırmaladı ama, sonunda kadın kendisine pek yakışan o deli gömleğini giymişti. Tam bu aralık kocası da gelmişti. Polisler dönüp, adama sordular:

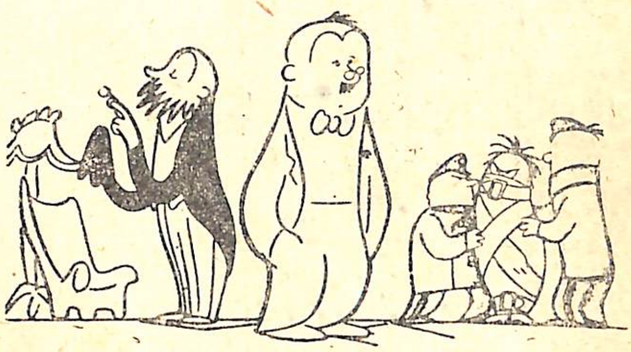

4.

«Afedersiniz, karınıza tek boynuzlu bir at gördüğünüzü söylediniz mi?»

Adam gayet akıllıca bir tebessümle cevap verdi:

«Tek boynuzlu bir at mı? İyi ama tek boynuzlu atlar mitolojik bir canavardırlar. Olsa olsa mitoloji kitaplarında bulunurlar.»

Asabiyeci de, teşekkür ederek öğrenmek istediklerinin bundan ibaret olduğunu söyledi. Sonra da:

«Müteessirim ama» dedi. «Eşiniz kafeslik bir çılgın.»

5.

Kadını alıp gittiler. Kocanın, bundan sonra sürdüğü mesut hayatı ve bu saadeti tek boynuzlu bir ata borçlu olduğunu inkar etmediğini tahmin edersiniz artık.

HİKÂYEDEN ALINACAK DERS: Kafese girinceye kadar kimin deli olduğu belli değildir.

BÜYÜKLER İÇİN MASALLAR – HAZIRLIYANLAR: SUAT YALAZ ALPLÂÇİN

MÜFETTİŞ

HAZIRLAYANLAR: TURHAN SELÇUK — BÜLENT ORAN

31 — Az sonra kasabanın bütün polisleri karakolun önüne top-
ınışlardı. Votka denen nesne, midesine indiği insanların resmî ya-
sivil olduğuna aldırış edecek kadar nezaket sahibi bir içki olma-
ndan, muvazeneleri hayli bozuk olan polislerin ayakta durabil-
 için birbirlerine destek olmaları gerekiyordu.

32 — Valinin en aşağı yüz müfettiş öldürür dediği kurşunlar da
ırlimişti. Komiser, işinin ehli bir adam sıfatiyle, «Bu kadar kur-
nla yeryüzündeki bütün müfettiş neslinin kökünü kuruturum da
riye fare avı için bile kurşun arttırabilirim» dedi.

33 — Vali, «Her ihtimale karşı gene müfettiş varmış gibi tedbirlerimizi almakta kusur etmiyelim.» dedi. Bilhassa hastanedeki müşterileri otele yollayıp ahırdaki hastaları hastaneye yatırmayı ihmal etmeyin. Sonra, bugünden itibaren mahkemece çamaşır yıkamak ve hayvan beslemek de yasak edilmiştir. Adalete hürmet etmesini öğrenmelisiniz.

34 — Vali yeni emirler yağdırmaya bağladı. «Şehirdeki bütün serserilerin eline birer kazma kürek verin. Yolları kazsınlar, duvarları yıksınlar, şehri harabeye çevirsinler. Harabe halindeki bir şehirde imar faaliyeti olduğu sanılır. Temeller kazılsın, üzerlerine BELEDİYE SARAYI, ÇÖP SARAYI v.s. gibi levhalar asılsın.

(Devamı var)

Ekrem daima kahvelerin caddeye bakan tarafında veya tramvay pilantonluğunda bulunan, 23,24 yaşlarında ince bıyıklı kolalı gömleği olan yakasında bir otomobil acentasının rozetini taşıyan, mekteplerin dağılma saatlerinde tramvaya binmekten çok hoşlanan. Bılum, Pişti, gibi oyunları çok güzel oynayan, cüzdanında konuştuğu kızın resmini ve mektuplarını taşıyan, ayakkabılarını parlatmak için hep pantolunun paçalarına süren paraca sıkıntıda olduğu zaman evdeki eşyalardan kendine âit olanlarını satabilen, sinemada önünde bir kızın oturup oturmadığını hep elleriyle anlamak isteyen. Düğün nişan gibi toplantılara tanıdık olsun olmasın bir yolunu bulup giren bir adamdır. Ekremin halihazırda lise bitirmelerden üç dersten takıntısı vardır.

MEKTUP ÖRNEKLERİ

PERİHANDAN JALEYE

Jaleciğim;

Biliyorum bana insafsız diyeceksin şekerim. Fakat bilsen öyle delice bir hayat yaşıyorum ki bu günlerde. Annem bile bana «Peroşcuğum sen ne zaman sosyete bir kız olacaksın» diyor.

Biraz da haklı değil mi Jaleciğim. Ne yapayım hep kabahat Selmada. Vallahi o kadar «Charmant» bir kız ki. Selimle de kaynatıyor. Geçenlerde görsen Borivajda çok eğlendik.

Orhan da bana kur yapıyor. Önce kabul etmedim, fakat «Resmî kur» üzerinden alınca hoşlandım. Orhanın «Buick»i fena değil. Orhan da hoş çocuk. Geçenlerde bana «Perihan, sen adamı çıldırtırsın vallahi» demez mi?

Ha unutuyordum, Lulu ile Dündar ayrılıyorlarmış. Ne «skandal» değil mi? Geçen gün senin o tüccar Fazıl beyi gördüm. Aman şekerim ne banal elleri var o adamın.

«Town The Lowe Me» yi gördün mü? «Katryn» ne şeker değil mi?

Daha ne havadisler var ama biraz sonra Necdet gelecek, Cekolara gideceğiz. Akşamları ufak kareler çeviriyoruz. Ah işte Necdet'in klâksonu.. Adiyö şekerim.

Peroş

B A B A N A S O R

İŞİN İÇİNDEN KENDİ KENDİNE ÇIKAMAZSAN BABANA SOR.

H. MATİSSE

BOĞAZIN EN DERİN YERİ

KEMAL PAKER «Üsküdar» Boğazın en derin yeri neresidir? Bunu çok merak ediyorum da.

Vallahi ben hiç intihar etmiyeceğim için size bu hususta esaslı malûmat veremiyeceğim. Fakat Boğazda ahbaplarımdan birinin yalısının bahçesinde bir kuyu var, tam 50 kulaçtır. Onu siz bir kere Kandilli burnunda vapurlara bayrakla işaret veren Nedim Babaya sorun belki o bilir.

SEVGİSİNİ ANLAYACAKMIŞ

FEYZULLAH AMANVERMEZ (ŞİLE) — Bende her genç gibi sevgilimin beni sevip sevmediğimi anlamak istiyorum. Bunu nasıl anlıyabilirim.

Bundan basit ne var? Ona «Beni seviyor musun?» dersin. O da sana «— Hayır, seni sevmiyorum derse» seni sevmiyor. «— Evet seni seviyorum derse» seni seviyor demektir.

Yazısız

BENİ TAYYARE TUTAR MI?

Hüsamettin L. K. «Sultanahmet» : Beyabi, ben küçüklüğümdenberi tramvay, otobüs, tünel, dolmuş gibi vasıtalara binerim. Fakat son zamanlarda tayyareye binmem icap etti. Acaba beni tayyare tutar mı dersiniz.?

Beni ani suallerinizle çok müşkül mevkide bırakıyorsunuz. Bir kere bu sualinize cevap vermem için sizinle tayyareye binip, sizi tayyarenin tutup tutmadığını görmem lâzım ki bu da benim işime gelmez. Sonra sana kaç kere bana mektup yazma dedim. Benim seninle hiç bir alışverişim yok Ben senin yerinde olsam tayyare yerine treni tercih ederdim. Hem orda da kimse senden şüphelenmez. Yayyarede çobuk enselenirsin. Dedektif Şakir zaten peşinde. Benden bu kadar, bana bir daha telefon etme.

AHMET BEY VE GÖLGESİ

SİYASİ ROMAN NO. 6

SAYIN MİLLETVEKİLİ MAŞU

Yazan: Andre Dal

FRANSANIN KANI, MECLİSİN DEHLİZLERİNDEN AKIP BOŞANIR

Lüsyen kırmızı ciltli kitabı aldı. Bütün sayfalarını yalnız şeylere tahsis eden bu yıllık, her sene baş taraftaki formaları milletvekillerinin ve âyân âzalarının resimleriyle doldurmakla, sanki işe en gülünç en komik, en maskara şeylerle başlamış olduğunu ifade eder. Lüsyen bu sayfaları teker teker çevirdi. Elbetteki, bunların içinde hakikaten kıymetli, zeki, bilgili olan insanlar da vardı.

Fakat acaba kaç tane? Belki de on! Belki otuz! Belki elli! Haydi, fazla koyalım, yüz tane!... Gerisi tanınmamış, değersiz, adı anılmayan, seçim hokkabazlarından usanç getirmiş on köy tarafından seçilen irodolox mahallî olmayan kimselerdi. Bunlar her hangi bir telfon rehberinden şöylece derlenmiş ve biraz önce aynaya akseden hayalin yanında hiç mesabesinde olan bir takım isimlerdi.

Magi:

— Hangisi olduğunu mu arıyorsun? diye sordu.

Maşu Lüsyen sayfaları çevirirken:

— Hayır, dedi... Bundan sonra, bulunacağım yeri, öz yerimi arıyorum....

İçinde sanki bir şeyin açılıp genişlediğini duyuyordu. Çıkacağı seyahatte tutacağı yolu haritada tesbit eden bir seyyah gibi, kat'î bir kararın tesiri altına girdiğini hissediyordu. Artık önünde geniş ufuklar açılıyor, içinde uğraşmak, seçmen avlamak arzusu uyanıyordu.

Elbette, bu işde bir takım zorluklar vardı. Şimdilik boş veriyordu; bunları sırası gelince düşünürdü. Ne yapıp yapıp meramına nail olması lâzımdı. Şu Maginin sayesinde otuz yedi yaşında kazık kadar bir trikken kendinin ne mal olduğunu keşfedebilmişti.

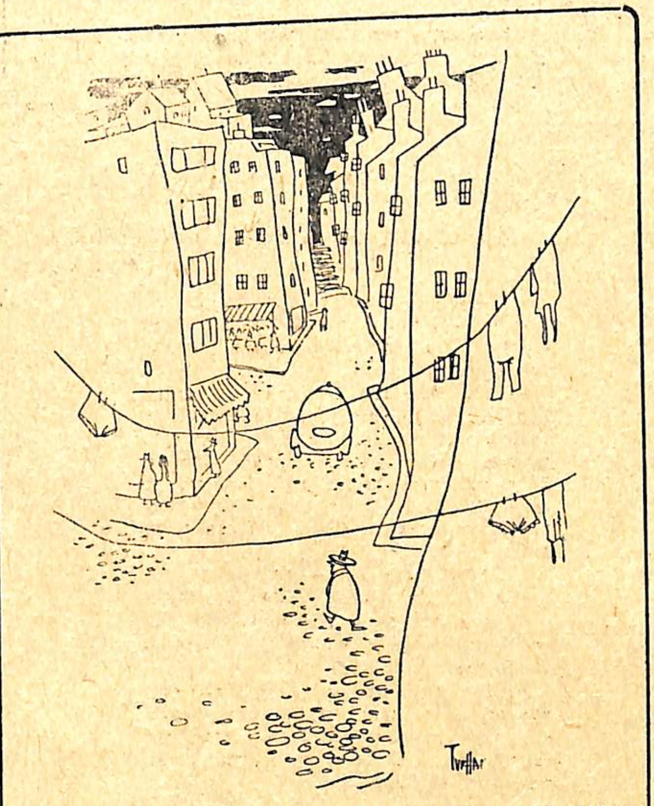

BÜTÜN TULUZ'U NAPOLİYE HAS BİR HAVA SARMIŞTI...

Sadece böyle, neşelenmesi ne kâfiydi. Yüzüne şaşkın şaşkın bakan mahudenin iki yanağından şöylece bir öptü ve gelmemeğe karar vermiş olduğu halde, iki gün sonrası için buluşmağa söz vererek evden çıktı. Artık o yeni bir insandı.

Batan güneş sokakları tatlı bir al renge boyamıştı. Bütün Tuluzu Napoliye has bir hava sarmıştı. Gazinolardan kaldırımlara, orkestralardan yükselen operet nağmeleri dökülüyordu. Maşu, koltuğunun altında on on beş gazete başı dimdik, sanki, küçük dağları ben yarattım, der gibi kahvelerin, pastahanelerin önlerinden ağır ağır geçti.

Sıra kahvelerde oturan bütün bu insanlara seçtikleri adamların her hali vız geliyordu. Bunlar, vekillerinden değil allamei kül olmasını, hattâ okuma yazma bilmesini bile beklemiyorlardı. Millet vekilinin bir bakışla gülümsemesi kâfiydi. Politika ve aşiftelik Magi gibi olanlara tat, cilve, riya ve yalanlarla dolu iki kardeş meslekti.

Namus ve şeref ile en az ilgisi bulunan bir zenaat olduğundan, babasının vasiyetini de yerine getirmiş olacaktı. Dilber kızların ve tatlı nağmelerin her tarafı sardığı bu güzel Tuluz akşamında her her yoluna giriyordu. Babanın son arzusu yerine gelmiş, umumî efkârın sözü tutulmuş, Magi memnun edilmiş olacaktı.

IV ÜNCÜ KISIM

Okuyucuların varlığından haberdar olmadıkları, fakat Hukuk, İktisat ve Tıb fakülteleri kadar lüzumlu bir okul babında...

— Bayım, okulunuza yazılmak istiyorum..

— Hay hay efendim... Şöyle oturmaz mısınız!...

Direktör eliyle geniş ve yumuşak bir koltuk gösterdi. Lüsyen Maşu kendini bırakır bırakmaz şöyle bir kayboldu. ve tekrar yerinden meydana çıktı.

Sevimli adamcağız karşısındakinin yüzüne dikkatle bakarak:

— Hangi kursu takip etmek istiyorsunuz? dedi. Yaşınıza bakılırsa, her halde 4 numara olacak.

— Beni Burgosyu sokağındaki lokantacı gönderdi. Anlattıklarına bakılırsa...

— 4 numara milletvekili yetiştiren bir kurstur, değil mi? Evet, bayım!.. Bu doğrudur, bu adam sizi kandırmamış... Görüyorum ki, siz de her kes gibi aldatılmaktan korkuyorsunuz...

— Ne yalan söyliyeyim..

— Buraya, gözünüzle görmeğe geldiniz, değil mi? Bakın bayım, bu iş sizin zannettiğinizden daha çok basit!.. Belki siz de bilirsiniz, ben, bakolorya imtihanına öğrenci hazırlayan bu okulu tam yirmi iki yıldır idare ederim. Bundan üç sene evveldi, aklıma müthiş

bir fikir geldi. Biz burada normal olarak yedi yılda yetişmesi lâzım gelen talebeyi, üç ayda, yani on iki haftada, bakalorya imtihanına hazırlıyorduk. Bu, yabana atılacak bir iş değildir, zannederim. Her baba yiğidin kıvıramıyacağı böyle bir şeyi başaran ben, kendi kendime şöyle düşündüm; bir kaç hafta içinde daha az bilgiye lüzum gösteren, millet vekili adaylarını yetiştiremez miyiz? Siz de bilirsiniz ki milletvekili olabilmek için hiç bir diplomaya, icazete lüzum yoktur. Bu mertebeye çıkabilmek için ilk okul şahadetnamesi olsa da olur.

— Efendim, ben...

— Müsaade edin, bayım! Daha sözümü bitirmedim. Düşünüp taşındıktan sonra, kararımı verdim ve bir ay içinde milletvekili yetiştiren bu kursu kurdum. Bâzı yüksek makamlar, benden bu okulu gizli tutmamı istediler, ben de onlarla iyi geçinmek için ortalığı velveleye vermemeğe dikkat ettim. Hem bu işin tatbikatında da, talebe ne kadara az olursa netice o nisbette iyi oluyoru.

— Ne gibi dersler okunuyor.

— Bir az sonra, size mufassal program veririm. Biz burada milletvekili adaylarına meslek şerefi ve her seçim bölgesine göre değişen, siyasî program, toplantılarda güzel konuşma san'atı, meclis müzakereleri sırasında savrulması gereken küfürler, ziyafet nutukları, giyim kuşam bilgisi ve bir kaç allâmece lâf iş de bunlar. Yalnız, işin içine girdiğiniz zaman bunların ne kadar çetrefil şey olduğunu göreceksiniz bütün hocalarımız bir kaç kere nazırlık etmiş, kaşarlanmış politikacılardır.

— Şartlarınız nedir?

— Duverne okulundaki tahsil günleriniz için dört bin frank, ayrıca da seçimlerden önce altı bin frank yatırmanız lâzım gelecek seçilmezseniz, iki binini geri verir, dört binini alakoruz; seçildiğiniz takdirde on bin frank alırız.

— Bayım, son beş kısmı seçimde yalnız bizim öğrencilerimiz kazandı. Bugün mecliste bizim mektepten mezun olmuş tam kırk beş milletvekili var. Kartvizitlerinin üzerine, Duverne okulundan mezun ibaresini koymuyorlasa da, bana karşı duydukları minneti inkâr etmiyorlar. Hep onların sayesinde, ve bütün yakınlarım göğüslerimizde Le jyon d'onör nişanını koltuklarımız kabararak taşıyoruz.

— Yeni kurs ne zaman başlayacak?

— İlk devremizdir. Bu mektebe girdiğiniz gün başlar, bir ay sürer. Bundan sonra, sizden evvel derse başlamış olan öğrencilere katılırssınız. Bu şekilde çok iyi neticeler aldık.

Evet, tatbik ettiğiniz usuller fevkalâde neticeler verdi. Kaç kere, elin yaban ayısından şayanı hürmet milletvekilleri meydana getirdik. Hem ortalıkta her türlü meslek öğreten yüzlerce okul yok mu? İstediğiniz gibi, heykeltraşlık, kimyagerlik, saatçılık veya otelcilik öğrenebilirsiniz; bu arada bir de mebusluk okulu bulunmasın mı?

— Doğru, hakkınız var! Peki, talebelerinize nasıl bir siyasî düşünce aşılıyorsunuz?

— Bu noktanın ne millet meclisinde, ne de okulda hiç bir ehemmiyeti yoktur. Gayetle mükemmel tuttuğumuz fişler sayesinde, seçim bölgesine göre, aday yetiştiririz. Sosyalist ve Kralcı milletvekillerini ayni usul ve ayni kolaylıkla ikmal ederiz. Ücrette hiç bir fark yoktur. Bütün mesele seçim bölgesinin ruhunu kavramaktır.

(Devamı var)

BAY BİCANIN MACERALARI :

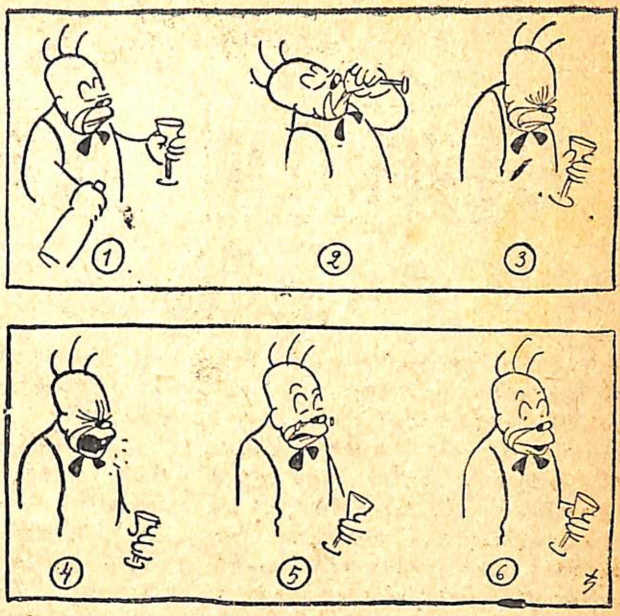

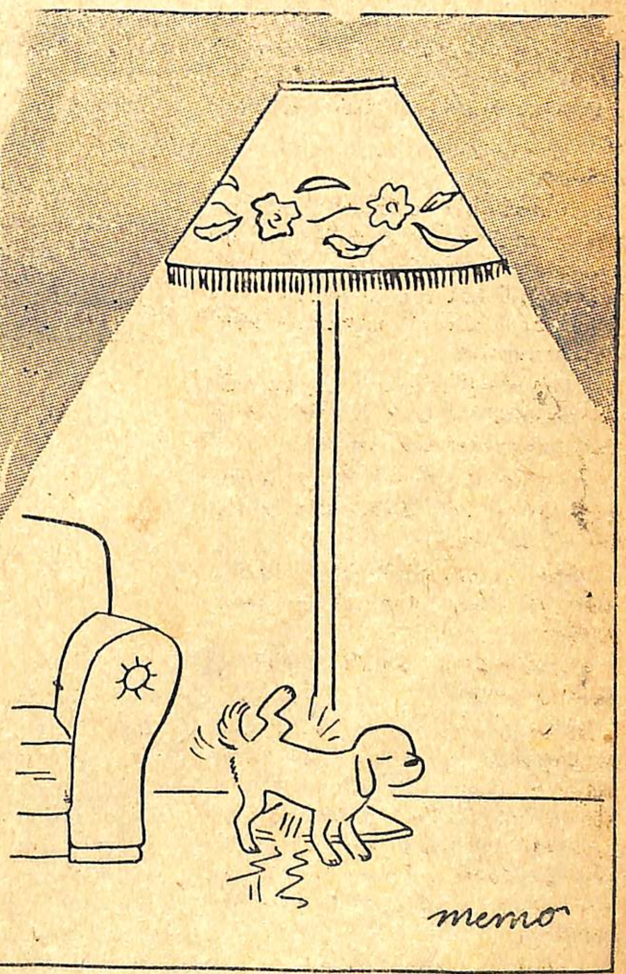

YAZISIZ

DOLMUŞ

Haftalık siyasî mizah dergisi ★ İdarehane: Türbe, Babıâli caddesi Aydınlık hanı, No. 29 - 30 - 31 - 32 — İstanbul ★ Dizgi ve Tertip: İstanbul Yayınevi Matbaası ★ Basıldığı yer: Necati Engin Matbaası ★ Bu sayıda mesul müdür: İlhan Selçuk ★ Klişeler Öz-Ar Klişehanesi ★ 28 sayfa 60 kuruş ★ Abone şartları: Yıllığı ·0 T.L. — 6 aylığı 15 T.L.

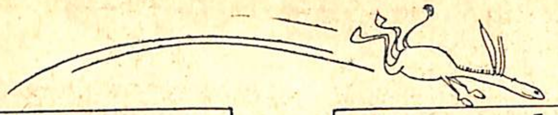

EŞEKLİKTEN EŞEKLİĞE

NO. 6

YAZAN : BÜLENT ORAN
ÇİZEN : TURHAN SELÇUK

ASLAN işi pişkinliğe vurdu. Sanki hiç birşey olmamış kimse hürriyet istememişti. Kraliyet ailesinin o şımarık ve züppe tavrıyla, bakışlarını, geviş getirmekten başka birşey bilmediği sanılan ineğe dikti. Gözlerinde düşmanlıktan fazla iştah okunuyordu. Ben, vejetariyen bir eşek olmak sıfatiyle hiç inek eti yememiştim. Çünkü sebze ile beslenirsem sıhhat ve kafa bakımından daha dinç olacağıma inanırdım. Bu inancıma rağmen aslanın bakışından ineğin lezzeti hakkında bir fikir edinebildim.

Aslan:

— Vatandaşlar, hürriyet denen şeyin ne mideye ne de başka bir işe yaramayan lüzumsuz bir kelime olduğunu gördünüz, diye konuştu. İçinizde hâlâ kırallık aleyhinde bulunanlar var mı?

— Var, dedi inek... Hiç olmazsa bu tufan boyunca gemide bir demokrasi havası esmesini istiyoruz.

— Hoppala, diye lâfa karıştı sincap, bir de demokrasi çıktı başımıza... O da neymiş?

Aslan hükümdarlara yaraşacak asil bir kuyruk sallayışıyla cevap verdi.

— Ne olacak, herhalde saçma sapan bir şeydir.

Bu sırada karımın, uyuz bir eşekle kırıştığını gördüm. Pis serseri, kısık bir anırmayla cilve yapıyor, karımı güldürerek kafeslemek için katırlara ait bayat bir fıkra anlatıyordu. Dikkati çekmem için bir şeyler yapmam gerektiğini hissederek bağırdım.

— Ben de söz istiyorum.

Bütün başlar bir anda bana döndü. Benim politikaya karışmak istemem tuhaflarına gitmişti. Suratından aptallık akan bir koyun itiraz etti.

— Böyle ciddî bir konuda bir eşeğin ne sözü olabilir?

İçimden, sana esaslı bir çifte atmak borcum olsun diye düşünmeme rağmen gayet soğukkanlı bir tavırla konuştum.

— Siyaset her devirde eşeklerin elinde oyuncak olan bir şeydir. Binaenaleyh bir eşek olmak dolayısiyle siyasî konular üzerinde fikir yürütmek benim hakkımdır.

İnek:

— Aziz vatandaşımdan politika tarihinde isim yapmış ineklerin haklarının yenmemesini de rica ederim, dedi.

Kendisinden, centilmen bir eşeğe yaraşacak nâzik bir tavırla özür dileyerek:

— Evet, dedim, politikaya atılan inekleri de unutmamak lâzımdır.

Bu konuşmamla karımın dikkatini katır fıkrası anlatan uyuz zampadan kurtarıp kendi üzerime çekmiştim ama apışıp kalmıştım da... Çünkü söz istiyorum dememe rağmen söyleyecek tek lâfım yoktu. Aslında demokrasi kelimesini ben de ilk defa duymuştum. Fakat ok yaydan çıkmıştı bir kere... Oldu olacak bâri fiyakamı tam yapayım dedim. Nefis bir anırmadan sonra, sanki bir kıral karşısında değilmişim de sümüklüböcek gibi alelâde bir hayvanın önündeymişim gibi serbest bir tavırla aslana bağırdım.

— Demokrasi, dediğiniz gibi saçma sapan bir şey değil hepimizin ihtiyacı olan lüzumlu bir varlıktır.

Halbuki lüzumu hakkında patırtı etiğim bu demokrasi yerine bir kucak dolusu otu sevine sevine tercih ederdim.

İnek:

— Aydın bir vatandaş olan eşek dostumuzun buyurdukları gibi demokrasi hepimizin ihtiyacı olan bir varlıktır. Bundan sonra kıraliyetle değil cumhuriyetle idare olunmak istiyoruz.

İnsanlara çamur atmamıza, onları iyi ayak üzerinde yürümekten başka meziyetleri olmayan zararlı canlılar sınıfına sokmamıza rağmen utanarak itiraf ederim ki biz hayvanlar (eşekler dahil) çok cahildik. Bu son kelime üzerine hepimizin yüzünde beliren o alık ifâde bunu gösteriyordu. Biraz zeki olanlarımız bilgisizliklerini gizlemek için susuyor, hattâ hindi gibi fazla allâmelik meraklıları ise sanki cumhuriyeti kendileri yaratmış gibi kabararak:

— Cumhuriyetsiz bir hayat mısır yemeden yaşamağa benzer, diye hikmetler yumurtluyorlardı.

Fakat, bazıları ise ille de işin aslını anlamak istiyordular. Bu sefer de solucanın biri:

— Sayın inek hazretleri, diye lâfa karıştı. Bizim tahsilimiz kıt, fazla kültürlü değiliz. Onun için sizden cumhuriyetin izahını istiyeceğiz.

Domuz:

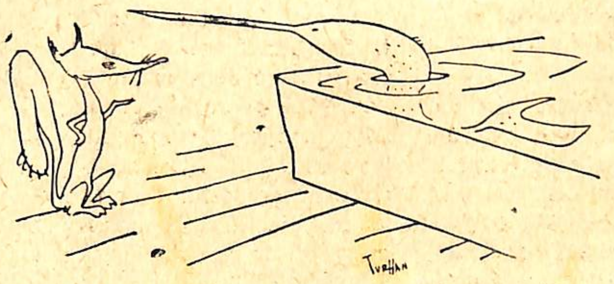

— Amma uzattınız ha, diye bağırdı, neyle idare olunursak olunalım, kıral mıral hepsi bir... Bütün mesele karnımızın doymasında...

Onu elbirliğiyle susturduk.

İnek:

— Cumhuriyet Cumhuriyettir, dedi.

Bu onun değişmez izah tarzıydı.

Hindi:

— Ben de onu söylemek istemiştim, diye tasdik etti.

Solucan sordu:

— Cumhuriyetteki kıral gene aslan mıdır?

(Devamı var)

bir garip karikatürist • VİP

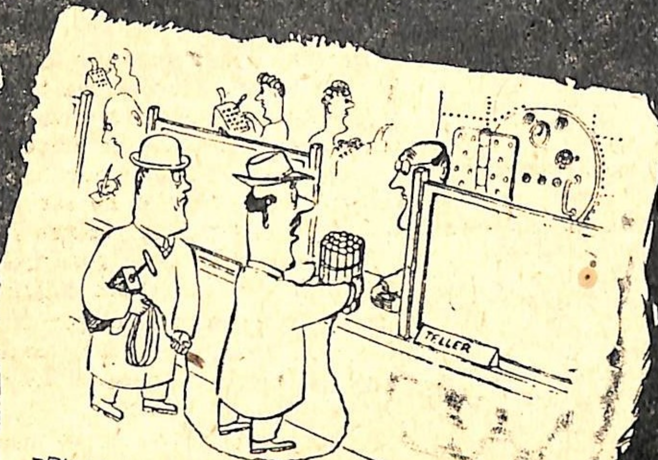

-BU KIYMETLİ PAKETİ KASANIZDA MUHAFAZA EDER MİSİNİZ LÜTFEN?..

-ÇOK HOSSOHBET BİR KARINIZ VAR AZİZİM MR. MONAHAN!...

-SEN HİÇ CİDDİ OLMAZMISIN CO !!!!

-SEN ASIL BUNUN DİŞİŞİNİ GÖRMELİYDİN...

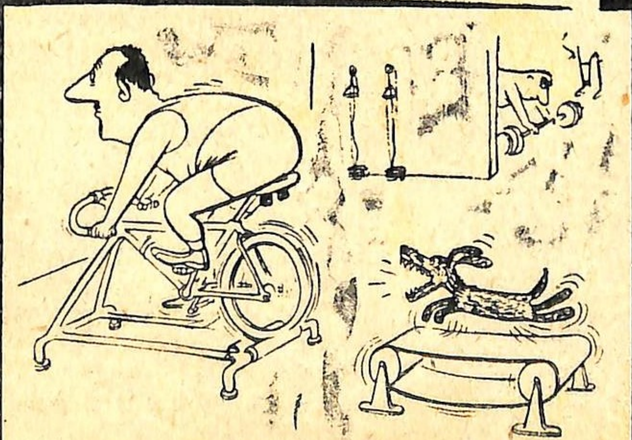

YAZISIZ..

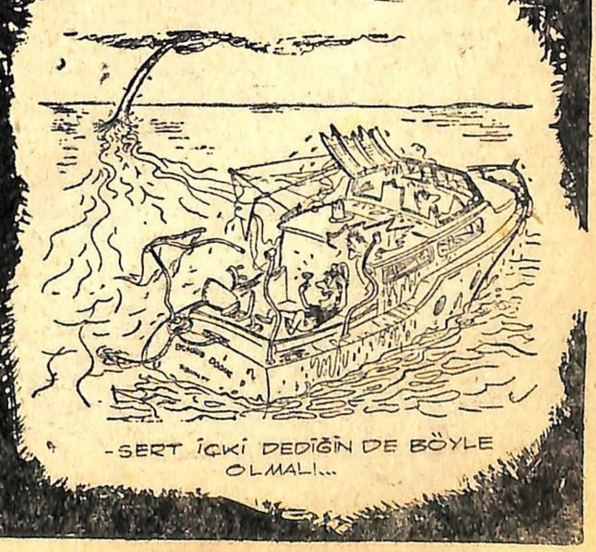

-SERT İÇKİ DEDİĞİN DE BÖYLE OLMALI...

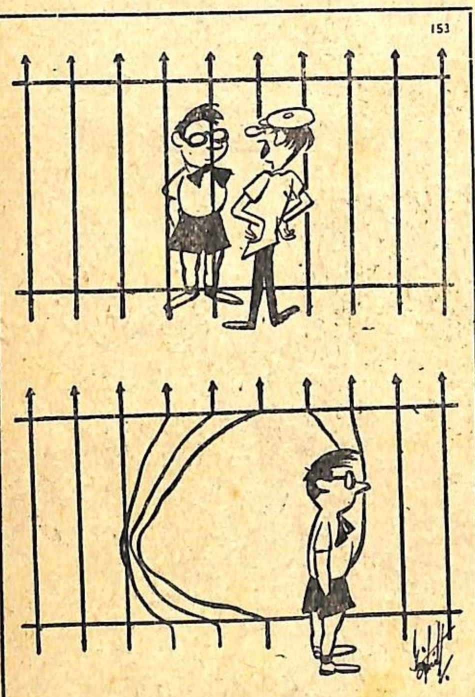

YAZISIZ

SATICI — GÜNEŞ GÖZLÜKLERİ... EN İYİ CİNS GÜNEŞ GÖZLÜKLERİ

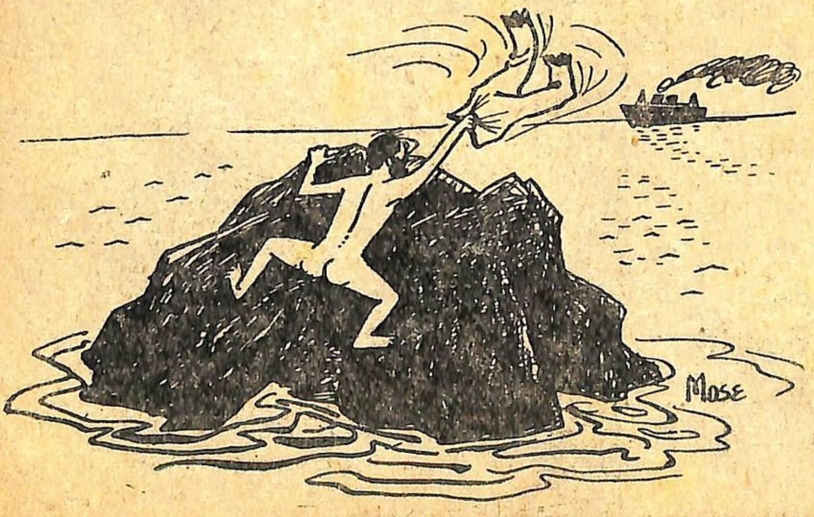

YAZISIZ

YAZISIZ

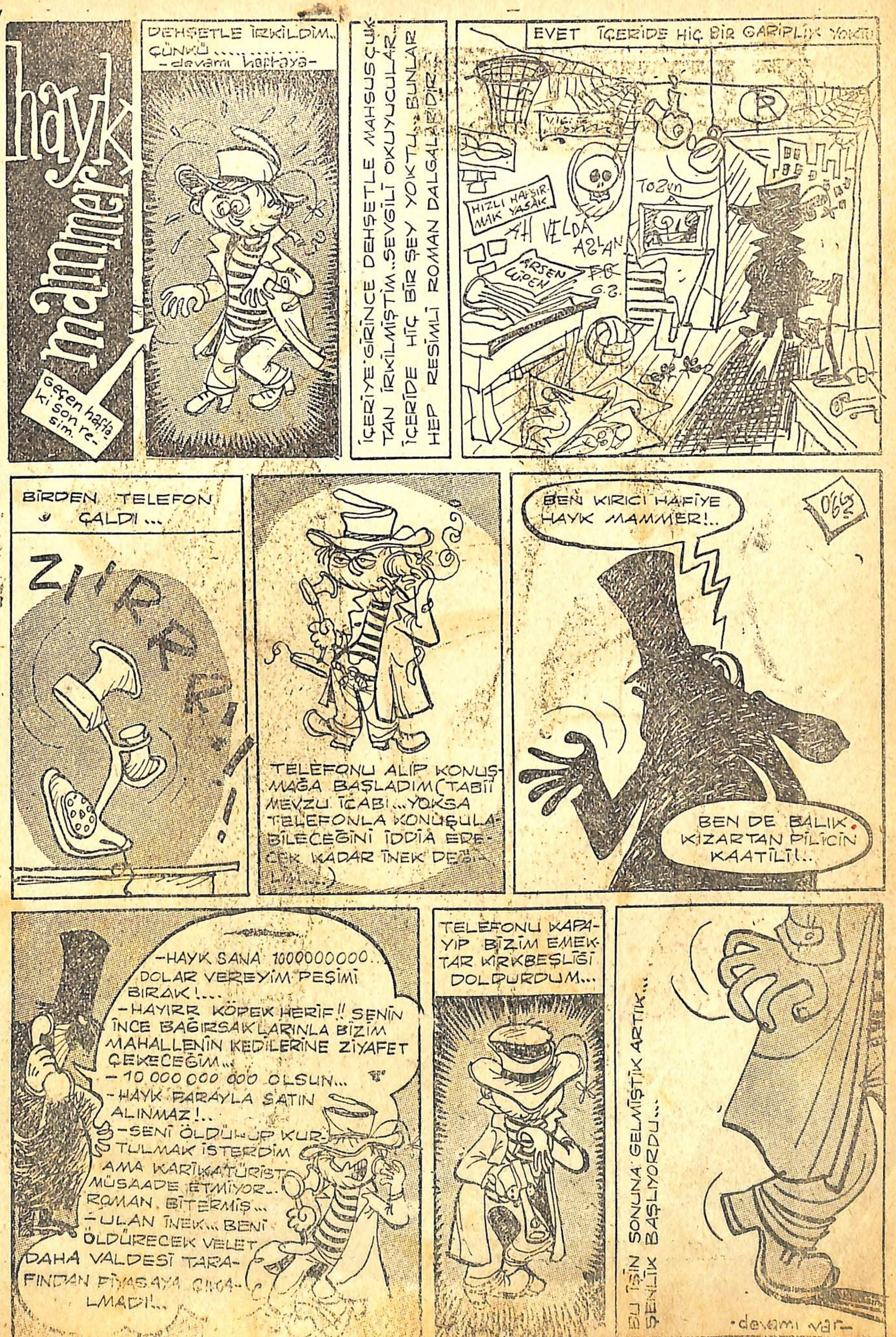

hayk mammer
geçen hafta ki son resim re-
DEHŞETLE İRKİLDİM.. ÇÜNKÜ ....
-devamı haftaya-
İÇERİYE GİRİNCE DEHŞETLE MAHSUSÇUK-TAN İRKİLMİŞTİM..SEVGİLİ OKUYUCULAR, İÇERİDE HİÇ BİR ŞEY YOKTU.. BUNLAR HEP RESİMLİ ROMAN DALGALARIDIR
EVET İÇERİDE HİÇ BİR GARİPLİK YOKTU
HIZLI HAFSIR-MAK YASAK
AH VELDA
ASLAN
ARSEN LÜPEN
BİRDEN TELEFON ÇALDI...
ZIRRR!!!
TELEFONU ALIP KONUŞ-MAĞA BAŞLADIM(TABİİ MEVZU İCABI...YOKSA TELEFONLA KONUŞULA-BİLECEĞİNİ İDDİA EDE-CEK KADAR İNEK DEĞİ-LİM...)
BEN KIRICI HAFİYE HAYK MAMMER!..
BEN DE BALIK KIZARTAN PİLİCİN KAATİLİ!..
-HAYK SANA 1000000000.. DOLAR VEREYİM PEŞİMİ BIRAK!...
-HAYIRR KÖPEK HERİF!! SENİN İNCE BAĞIRSAKLARINLA BİZİM MAHALLENİN KEDİLERİNE ZİYAFET ÇEKECEĞİM...
-10 000 000 000 OLSUN...
-HAYK PARAYLA SATIN ALINMAZ!..
-SENİ ÖLDÜRÜP KUR-TULMAK İSTERDİM AMA KARİKATÜRİST MÜSAADE ETMİYOR.. ROMAN BİTERMİŞ...
-ULAN İNEK... BENİ ÖLDÜRECEK VELET DAHA VALDESİ TARA-FINDAN PİYASAYA ÇIKA-LMADI!..
TELEFONU KAPA-YIP BİZİM EMEK-TAR KIRKBEŞLİĞİ DOLDURDUM...
BU İŞİN SONUNA GELMİŞTİK ARTIK... ŞENLİK BAŞLIYORDU...
-devamı var-

dolmuş

— BENİ BU KILIKTA KARŞILIYACAĞINIZI BİLSEM SİZE ÇİÇEK YERİNE KÜRK HEDİYE EDERDİM...